

AUTOR BESTSELLERU *BEZ SLITOVÁNÍ*

TIM WEAVER

NENÍ CESTY ZPĚT

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

**Rodina zmizela.
A děsivá minulost znovu ožívá.**

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**NENÍ
CESTY ZPĚT**

TIM WEAVER

**NENÍ
CESTY ZPĚT**

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2013
Translation © Alžběta Lexová, 2016
Cover © Jan Matoška, 2016
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-50-4 (PDF)

Pro Erin

ČÁST PRVNÍ

PROSINEC 2007

Soumrak se snesl rychle. Obloha zežloutla do odstínu týden staré modřiny a slunce opustilo bezpečnou náruč mraků a začalo klesat k pouštnímu obzoru tak rychle, jako by padalo. S jeho pokračujícím poklesem se nebe měnilo stále dramatičtěji, až nakonec zlatý kotouč zmizel za horizontem a zanechal za sebou nad Mohavskou pouští jen rudou šmouhu připomínající krvavou skvrnu.

O dvacet minut později se z temnoty vynořily hranice města. Nejprve se objevila malá satelitní městečka s jednopodlažními domky a lampami veřejného osvětlení, které jemně poblikávaly na obou stranách dálnice, a potom – jak se I5 vinula dál do Southern Highlands – následovala jasnější, neodbytnější záře. Bytovky, nákupní centra a obrovské lány rozparcelované půdy se koupaly v jasů billboardů a v nepřírozené oranžové záři sodíkových světel a pak už mě přivítaly neony kasin, motelů a bister lemujících obě strany dálnice. Na výjezdu 36 jsem konečně dálnici opustil a vůbec poprvé spatřil Strip s jeho oslňujícími, monolitickými stavbami vyrůstajícími z rovného povrchu pouště jako paprsky vybuchující supernovy.

Už půl kilometru před garážemi Mandalay Bay jsem věděl, že jsem si od své poslední návštěvy Las Vegas výrazně polepšil. Při mém prvním výletě před pěti lety mi ubytování hradily noviny, a ty mě nechaly hnit v motelu s názvem The George, což jak jsem později zjistil, byla kasinová přezdívka pro gamblerského klikaře. Až na to, že jedinými hráči v The George byli bezdomovci, kteří u stolů s blackjackem sázeli minimální možnou částku pětadvaceti centů, jen aby si z mizerného výdělku mohli koupit lahev něčeho ostřejšího. Tentokrát, zatímco jsem parkoval pronajatý Dodge Stratus na střešním parkovišti, jsem minul obrovské transparenty propagující boxerské zápasy, které se budou v hotelu pořádat v lednu a měla je živě přenášet televize, a věděl jsem, že rozhodnutí zarezervovat si ubytování sám nebudu litovat – jediné bitky, které jsem posledně zažil v The George, byly ty opileckého charakteru.

Otočil jsem klíčem v zapalování a motor i rádio ztichly. Namísto toho auto naplnil vzdálený šum Las Vegas Freeway – tlumené, neustávající burácení připomínající blížící se bouřku. V ještě větší dálce jsem slyšel letadlo sestupující k McCarranovu letišti, ale kromě pravidelného blikání světla na ocasu bylo mému zraku na temné obloze skryté. Zaplavil mě pocit už jednou prožitého a já tiše seděl a vzpomínal na to, jak jsem byl v tomto městě před pěti lety a naslouchal stejným zvukům. Vybavovala se mi celá řada dalších vzpomínek, ale nejživější byly ty na hluk a všudypřítomnou záři.

Otevřel jsem dvířka dodge a vystoupil.

Venku bylo příjemně, byť trochu chladno. Vytáhl jsem z kufru brašnu a zamířil přes parkoviště. Uvnitř hotelu panoval stejný lomoz jako venku, jen auta, letadla a neonové billboardy nahradilo neutichající *clink, clink, clink* z herních automatů. Stál jsem ve frontě před recepcí a sledoval mladý pár, tak kolem dvaceti let, který se začal hlasitě hádat. Než jsem převzal kartu od pokoje, měl jsem všeho až po krk a toužil jen po chvilce ticha – nebo alespoň po něčem, co se v tomhle městě může tichu co nejvíc blížit.

Osprchoval jsem se, převlékl, vyraboval minibar a zavolal Derryn, abych jí dal vědět, že jsem dorazil v pořádku. Chvíli jsme si povídali. Zpočátku se našemu novému životu na západním pobřeží přizpůsobovala ztěžka. Neměli jsme tam žádné přátele, byla bez práce a naši sousedi v bytovém bloku v Santa Monice nebyli dvakrát družní. Postupně se to ale změnilo. Předtím pracovala dvanáct let jako sestra na pohotovosti, než se rozhodla přestěhovat se mnou do Států, a díky tomu sehnala práci na klinice blok od našeho nového bytu. Sice jen brala lidem krev a pomáhala lékařům fačovat drobná zranění – což se ani zdaleka nemohlo rovnat jejím pracovním povinnostem v Londýně –, ale milovala to. Dostala se mezi lidi, vydělala si trochu peněz, a navíc měla o víkendech volno a mohla chodit na pláž.

„Hodláš prošťurovat všechny naše peníze, Rakere?“ zeptala se po chvíli.

„Dnes večer ne. Možná zítra.“

„Umíš vůbec hrát karty?“

„Zvládnou Prší.“

Poznal jsem, že se usmívá. „Přála bych si být u toho, až vklouzneš za stůl s blackjackem a budeš se snažit předstírat, že víš, co děláš.“

„Já *vím*, co dělám.“

„Neumíš ani Monopoly.“

„Promluvila má největší fanynka.“

Zasmála se. „Příště mě budeš muset vzít s sebou.“

„Rozhodně.“

„Ráda bych viděla Vegas.“

Otočil jsem se na posteli a vyhlédl z okna. Skrz sklo na mě pomrkávaly miliony světél. „Já *vím*. Jednou tě sem vezmu, slibuju.“

O půl druhé ráno jsem byl stále vzhůru, ačkoli jsem nechápal proč. Předchozí noc jsem do čtyř pracoval na reportáži a po pětihodinové cestě z LA mě zmáhalo vyčerpání, a přesto ne a ne usnout. Nakonec jsem to vzdal, oblékl se a sešel dolů.

Jakmile se dveře výtahu otevřely, přišlo mi, jako by se ve foyer zastavil čas. Všechno – recepce, zvuky herních automatů, hudba z reproduktorů – bylo přesně takové, jak jsem to zanechal. Chyběla jen ta hádající se dvojice. Právě z toho důvodu kasina nikde neumísťovala hodiny – nezáleželo na tom, jestli je venku den nebo noc, tady bylo vše pořád stejné, jako by čas přestal existovat. Vešel dovnitř a vnitřní hodiny se mu zastavily. Pohlédl jsem na vlastní hodinky a zjistil, že budou za chvíli dvě ráno – klidně by ale také mohlo být deset dopoledne. Kolem se procházeli muži a ženy v teplákových soupravách a šortkách, jako by právě dorazili z tenisových kurtů.

Zamířil jsem k baru vedle hotelového lobby. Ani deset minut před druhou ranní mi zde nouze o společnost nehrozila – zahlédl jsem dvojici kolem šedesátky, ženu telefonující ve svém boxu, chlapíka nahrbeného nad laptopem a skupinku pěti mužů sedících u jednoho ze stůlů, která se právě hurónsky smála čemusi, co pronesl jeden z nich. Posadil jsem se na barovou stoličku, objednal si pivo a natáhl se po misce

s oříšky a zapomenutém výtisku *Las Vegas Sun*. Titulní stránka hezky odrážela kauzu, kvůli níž jsem přijel i já: Las Vegas, neprůstřelné město. Někteří analytici sice predikovali, že ho v příštích dvanácti měsících postihne recese, ale jinak měla hlavní hráčská metropole Ameriky našlápnuto k rekordnímu výdělku osmi miliard dolarů.

O deset minut později, právě když jsem dolistoval ke sportovní rubrice, se vedle mě posadil jakýsi chlápek a objednal další rundu. Vzhlédl jsem, on mi pohled opětoval a potom se vrátil ke stolu s tácem plným panáků. Pár vteřin nato se mi v mysli vynořila matná vzpomínka. Snažil jsem se ji uchopit a nedokázal jsem se zbavit pocitu, že toho muže znám. Obrátil jsem se na stoličce a pohlédl přes rameno. Muž položil tác na stůl – a podíval se na mě. *Taky mě zná*. Oba jsme na moment zaváhali, zarazili se každý na své straně místnosti, a pak se mu očividně rozsvítilo. Usmál se a vrátil se ke mně.

„Davide?“

V tu chvíli se vzpomínka konečně plně zformovala. Lee Wilkins. Vyrůstali jsme spolu, žili ve stejné vesnici, chodili do stejné školy – a po vysoké jsme se už nikdy neviděli. A nyní, téměř dvacet let poté, byl tady. Jiný, než jsem si ho pamatoval, a přitom stejný. Ve tváři a kolem pasu se zakulatil, vlasy ostříhal nakrátko a na tváři mu rašilo tmavé strniště, ale jinak to byl tentýž muž – metr osmasedmdesát, podsaditý, s jízvou na levé straně nosu, památkou na to, jak jsme kdysi lezli po stromech.

„Lee?“

„Ano!“ Usmál se ještě šířeji a potřásl mi pravicí. „Zatraceně,“ řekl. „Připadal jsi mi nějak povědomý, ale nikdy by mě nenapadlo...“

„Jsi tady na dovolené?“

„Ne,“ odpověděl a usadil se na stoličku vedle mě. „Žiju tady. Jsem ve Vegas už dva roky. Ve Státech sedm.“

„A co děláš?“

„Pamatuješ, jak jsem se chtěl živit jako herec?“

„Jo, pamatuju.“

Odmlčel se a pak se usmál. „No, tak to nedopadlo.“

„Aha.“

„Ne, chci tím říct, že to nedopadlo tak, jak jsem původně myslel. Prvních pět let jsem se snažil v LA prorazit, pracoval jsem jako číšník a chodil na všechny konkurzy. Tu a tam jsem dostal nějakou menší roličku, ale nic, v čem bys mě mohl vidět. Potom jsem začal vystupovat jako komik v jednom klubu v západním Hollywoodu a věci nabraly rychlý spád. Nakonec jsem se stal jejich hlavní hvězdou. Strávil jsem tam rok a pak mi nabídli, abych v jednom velkém klubu tady ve Vegas, jen kousek od Stripu, dělal hlavní představení. A před pár měsíci jsem dostal *ještě* lepší nabídku od chlápka, který má na starosti zábavní program v řetězci hotelů MGM, takže teď pendluju mezi tímhle podnikem, Luxorem, New Yorkem, Mirage, Grandem, prostě všemi. Je to paráda.“

„Páni. To je neuvěřitelné, Lee. Gratuluju.“

„Byl jsem asi ve správný čas na správném místě.“

„Nebo jsi prostě jen dobrý.“

Pokrčil rameny. „Nemůžu uvěřit, že jsi to ty. *Tady*.“

„Já vím.“

„A co děláš ve Vegas *ty*?“

„Vzpomínáš, jak jsem chtěl dělat novinářinu?“

„Jo.“

„No, tak to *dopadlo*.“

„Super. A teď pracuješ?“

„Jo.“ Rozhlédl jsem se. „Vlastně, budu pracovat až zítra.“

„Žiješ tady?“

„Ne, jen jsem na noc přijel z LA.“

„Abys dělal co?“

Poklepal jsem na titulní stránku *Sun*. „Psal o penězích.“

„Jsi dopisovatel nebo tak?“

„Jen do příštího roku – jakmile bude po volbách, vrátím se do Londýna. Naše noviny Obamovy myšlenky nadchly, proto jsem tady tak brzy.“

„Kdokoli je lepší než Bush, co?“

„To se asi dozvíme příští rok.“

„A jak to, že jsi skončil na západním pobřeží?“

„Při posledním výjezdu jsem bydlel v D. C., ale tentokrát jsem tu na delší dobu, takže budu šest měsíců v LA sledovat mediální kampaň z Kalifornie a pak se přestěhuju do D. C. a zbývající půlrok budu pokrývat z Capitol Hillu.“ Znovu jsem kývl na *Sun*. „Problém je, že se teď všechno teprve rozjíždí, a tak není moc o čem psát. A proto jsem tady, abych nějak ospravedlnil svůj pobyt ve Státech.“

„Rozhodně sis pro to vybral správné místo.“

„Trochu hlučné.“

Zasmál se. „Jo, to je asi pravda.“

Objednali jsme si další piva, seděli na baru a doháněli uplynulých devatenáct let. Vyrosl jsem na farmě v kopcích nad naší vesnicí, ale když jsem odjel do Londýna a našim došlo, že ji po nich nepřevezmu, rozhodli se postupně od farmaření upustit a přestěhovat se do menšího.

„A pak máma zemřela.“

Lee soucitně kývl hlavou.

Pokrčil jsem rameny. „Od té chvíle to šlo všechno tak nějak z kopce. Pomohl jsem tátovi prodat farmu a přestěhoval jsem ho do vesnice, ale už se z toho nevzpamatoval.“

„Žije ještě?“

„Ne. Budou to dva roky, co zemřel.“

Od té doby jsem doma nebyl.

Konverzace se přesunula k příjemnějším tématům. Lee mi vyprávěl o tom, jak se jeho matka znovu vdala a přestěhovala do Torquay, že jeho sestra pracuje jako učitelka, i o tom, že je sám stále svobodný a navzdory usilovnému přání své matky na tom nehodlá nic měnit. „Letos jsem tady od nich měl inspekci a máma se mě prakticky každý den, celé tři týdny, ptala, kdy se konečně ožením.“ Obrátil oči v sloup a pak se zeptal: „Jak dlouho jste s Diane svoji?“ Právě dopíjel pátou lahve piva, a tak jsem mu to zaškobrtnutí prominul. Oba jsme byli v podroušeném stavu – on kvůli alkoholu (byl o dvě lahve přede mnou), já kvůli nedostatku spánku.

„Derryn.“

„Krucí.“ Zasmál se. „Promiň. Derryn.“

Bar se mezitím vyčistil, muži, s nimiž předtím Lee popíjel, se vytrahli kamsi mezi herní stoly. „Letos to bude třináct let.“

„Páni.“

„Jo, nemám si na co stěžovat.“

Přikývl. „Obdivuju tě, chlape. A taky ti závidím.“ Znovu kývl a potom na jeden lok dopil zbytek piva. „A teď si musím odskočit.“

Postavil se, mírně se zakymácel, a když kolem mě procházel, poplácal mě po rameni. Potom zamířil k toaletám.

A už se nikdy nevrátil.

Znovu jsem se začel do *Las Vegas Sun* a o pár minut později jsem zvedl hlavu a podíval se směrem, kterým Lee odešel. Tehdy jsem si všiml muže stojícího těsně vedle mě. Neviděl jsem ho přicházet. Tělem stál natočený k baru, ale hlavu měl otočenou k novinám a četl si jeden z článků na titulní stránce. Vteřinu nato na mě pohlédl a došlo mu, že byl přistižen. „Ups,“ řekl. „Pardon. To ode mě bylo velmi nezdvořilé.“

Byl to Angličan.

Pohlédl jsem přes jeho rameno k toaletám. Po Leem ani stopy. Jakmile jsem se pohledem vrátil k cizinci, všiml jsem si, že naklání hlavu na stranu – jako pták – a studuje mě.

Podal jsem mu noviny. „Prosím.“

„To je od vás moc milé,“ prohlásil. „Díky.“

„Není zač.“

Usmál se. „Jste Angličan.“

„Ano. To jsme očividně oba.“

Táhlo mu na čtyřicet, měl hubenou, šlachovitou postavu a opálenou, dohledka oholenou tvář. Usmál se a mně bylo hned jasné, že si nechal vylepšit zuby – zářily tím druhem nepřirozené běloby, která by všude jinde s výjimkou západního pobřeží působila nepatřičně. Posadil se na kraj jedné ze stoliček a stále se na mě zubil. „Jste tady pracovně nebo tak?“

„Jen na pár dní.“

„Aha, říkal jsem si, že nevypadáte jako velryba.“

V kasinech přezdívka „velryba“ označovala největší světové gamblery. Muž měl na sobě ležérní ale elegantní oblečení – bledě modrou košili s rozhalenkou, černé sako, džíny a dokonale vyleštěné černé kožené boty. Černé vlasy ulíznuté z čela dozadu se mu v záři světel třpytily.

„Kupříkladu byste tady neseděl,“ pokračoval.

„Kdybych byl velryba?“

„Přesně. Kasino by si vás vydržovalo a platilo by vám to nejlepší ubytování i stravu a nepopíjel byste sám v hotelovém baru.“ Zničehonic mu došlo, co právě řekl. „Moment, nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo. Omlouvám se.“

„V pořádku.“

„Chci říct, já mám co povídat, že? Jsem tady přece taky.“ Krátce se zasmál a s plesknutím noviny zavřel. „Víte, kolik kasina utratí v dárkových předmětech a službách pro průměrného velkého hráče?“

Naklonil se ke mně.

„Máte nějaký tip?“

„Netuším,“ přiznal jsem.

„Zhruba mezi třemi a pěti tisíci dolarů. Víte ale, kolik průměrný velký hráč ztratí u jejich stolů?“ Ztlumil hlas, jako by se se mnou dělil o choulostivé tajemství. „*Dvakrát tolik*. Kasino nelze obehrát. Velcí hráči sem přijíždějí, bydlí v hotelových pokojích hrazených kasinem, užívají si pětihvězdičková jídla a opájejí se nadějí, že porazí štěstěnu, že kasino prohraje. Jenže každá hra – *každá* hra v *každém* kasinu v tomhle městě – je vytvořená tak, aby mělo kasino matematicky navrch.“

Muž se zakýval ze strany na stranu. Jednou rukou se opíral o stoličku mezi námi a druhou měl položenou na mramorovou desku baru. Na prvních dvou prstech jedné ruky mu chyběly nehty, jako by mu je někdo strhl. „Víte, jak tomu říkají?“ zeptal se tiše.

„Čemu?“

„Tomu matematickému zvýhodnění.“

Pohlédl jsem přes jeho rameno. Lee pořád nikde. Odešel už tak před pěti šesti minutami. Neodpověděl jsem, a tak se ke mně posunul blíž, až se svými prsty téměř dotýkal těch mých. Podíval jsem se na jeho chybějící nehty a pak znovu na něj.

„Říkají tomu ‚výhoda‘,“ zašeptal.

Konečně přesunul svou druhou ruku ze stoličky také na bar, jako by čekal na obsluhu. Na druhém konci pultu si jeho pohybu všiml barman a vydal se směrem k nám, ale potom se mu muž zadíval do očí – s kratičkým, téměř nepostřehnutelným zavrtěním hlavou – a barman se okamžitě zastavil, jako by do něj uhodil blesk. Pohlédl jsem zpět na Angličana. Něco se na něm změnilo – něco drobného – a mnou náhle projel pocit úzkosti.

Chvilí jsme se měřili pohledem a do nastalého ticha rezonovalo jen neustávající *clink, clink, clink* z herních automatů. Potom jsem se postavil, vytáhl z kapsy několik desetidolarovek a položil je na pult pro barmana. Otočil jsem se k muži. Byl zhruba o deset centimetrů menší než já, ale nijak mě to neuklidňovalo.

„Jdete spát?“ zeptal se.

„V podstatě.“

Chystal jsem se ho obejít, ale popadl mě za paži a přitáhl k sobě. Nečekal jsem to, a tak jsem zakopl a ztratil na moment rovnováhu. Svíral mě pevně jako v kleštích. Vzápětí se ozval instinkt. Zapřel jsem se proti němu a vytrhl se.

„Co to s vámi, k čertu, je?“

Otočil se a položil obě dlaně na pult. „Dám vám jednu radu.“

„Ne, *já* dám jednu radu *vám*. Už se mě *nikdy* nedotýkejte.“

Obrátil jsem se k odchodu.

„Vždycky nad vámi někdo bude mít výhodu, Davide.“

Zastavil jsem se a ohlédl se zpět. „Co jste to řekl?“

„Jste obyčejný smrtelník z masa a kostí, tak jako všichni.“

„Odkud znáte mé jméno?“

Vyzařovala z něj hrozba, jako by naprosto změnil své vzezření. Oči mu potemněly. Tvář se zkroutila do šklebu, jenž připomínal zvíře připravené

k útoku. „Vraťte se domů ke své ženě,“ řekl a přešel mě očima od hlavy k patě. Potom se naklonil dopředu a zašeptal: „A prokažte vám oběma laskavost – nestrkejte nos do našich záležitostí.“

„Cože? Ani vás neznám.“

„Ne,“ připustil. „Ale znáte Leeho Wilkinse.“

Jednou kývl s očima upřenýma do mých, obešel mě a zamířil do kasina. Pár vteřin nato se vnořil do davu.

Deset vteřin poté mi zmizel z dohledu úplně.

ČÁST DRUHÁ

LISTOPAD 2012

Chlapec se ztěžka vlekl po oblázkové pláži. Necelé dva metry od něj se tříštily vlny o břeh; řvaly jako divoká zvěř a ozvěna každého jejich zaburácení mu vibrovala v nitru. Potom začal příliv ustupovat, moře se stáhlo zpět a zaplavené oblázky přitom vydávaly něžný šeptavý zvuk, jako by ho zpoza dva a půl metru vysoké pobřežní hráze volaly tisíce hlasů. Za ní se nacházela vesnice – několik starých rybářských chalup, hospoda a pár obchodů. Na této straně však byla k vidění jen řada loděk uvázaných u břehu, jejichž stěžně se kymácely ve větru.

Utáhl si popruhy batohu a zaslechl, jak uvnitř zachrastilo jeho vybavení: rybářský vlasec, nový podběrák, který si pořídil za peníze z roznášení novin, a trocha staré slaniny, již mu máma toho rána zabalila. V ruce si nesl kbelík. Byl začátek listopadu a zima jako v psírně, jenže právě tohle období bylo na lov krabů nejlepší. V tuhle roční dobu na pláži neokouněli turisté – takže se o svůj úlovek nebude muset s nikým dělit.

Vesnička ležela v propadlině mezi dvěma kopci, jejichž úbočí byla z obou stran provrtána zátokami. Aby se do nich člověk dostal, musel vyšplhat přes skalnaté výstupky trčící z oblázků na obou stranách pláže. Chlapci tyto skály – vysekané a vyhlazené neúprosnou silou moře – připomínaly dračí ocas. Jako by pod vodou žila bájná příšera a toto byla jediná část jejího těla vykukující nad hladinu. A právě na druhé straně ohonu, tam, kde ve skalnatých žlábcích a průrvách kamenité pláže moře při odlivu vytvořilo malá slaná jezírka, se nacházeli krabi, spláchnutí a vyvržení přílivem.

Chlapec začal šplhat, přestože mu kbelík postup výrazně ztěžoval.

Normálně by za něj vybavení nesl otec, ale ten měl práci a řekl chlapci, že už je dost velký – ve svých téměř třinácti letech –, aby šel sám. „Jen buď opatrný,“ nabádal ho dokola. Mořská voda a jemný déšť mu mohly cestu ještě více zkomplikovat, ale prozatím si vedl dobře. Za pět minut se dostal na vrcholek ocasu a shlížel dolů k první zátocě s kamenitým pobřežím. Nacházela se dobrých dvacet metrů

pod ním a podél útesu, na němž stál, vedla od břehu k zadní straně strmě stoupajícího kopce úzká cestička z oblázků, zbytek tvořila jen skála a malé tůňky, přes něž se přelévalo moře a při odlivu za sebou zanechávalo v trhlinách a puklinách zpěněnou vodu.

Vyrazil dolů a očima sledoval, kam šlape, přičemž kbelík v jeho ruce jemně klepal o kameny. Jednou, dvakrát zaburácel silný vítr, který s ním trhal ze strany na stranu, potom však chlapec seskočil na tenký oblázkový pruh do bezpečného závětří zátoky a hřmění větru okamžitě ustalo. Slyšel už jen vlny lámající se o břeh pláže za ním.

Odložil kbelík na oblázky, sundal si batoh, rozepnul ho a začal z něj vytahovat vybavení. Vlasec na kraby. Podběrák s krátkou tyčí. Návnada. Upevnil návnadu na vlasec, popadl podběrák a kbelík a vydal se přes kamenité pobřeží. *Jen buď opatrný.*

Našlapoval stejně pečlivě jako předtím, protože neměl nejmenší chuť otci vysvětlovat, jak se mu podařilo přetrhnout vlasec, pořezat se nebo obojí. V půli cesty za sebou zaslechl hřmění moře, silnější než dříve. Ohlédl se a spatřil, jak se k němu přes balvany řítí vlna. Nebál se trochu namočit, ale *bál se*, že by ho voda mohla strhnout, proto se rychle chytil malého kamenného sloupku. Voda se mu prohnala kolem kolen, vmžiku mu vnikla do bot a promočila kalhoty a jemně se rozlila po prostoru před ním.

Když se znovu stáhla, pohlédl směrem k místu, kde nechal batoh. Byl v bezpečí, zaražený v malé průrvě, kam ho nacpal, sotva si vytáhl vybavení. Pokračoval ke skalním jezírkům na okraji zátoky, tam už na něj moře nedosáhlo a mohl tedy bez obav do jednoho z nich spustit vlasec, aniž by mu hrozilo další promočení. Příliv vrcholil před hodinou. Vlny sice mohly být hlučné a zuřivé, ale pomalu se stahovaly. Za další hodinu zeslábnou. Hodinu nato už se k němu vůbec nedostanou.

Odložil si kbelík k nohám, ujistil se, že návnada pevně drží a usadil se k nejhlubší tůňce v zátoce, která měla na hloubku tak metr a půl. Chlapec do ní spustil vlasec a pomalu ho odmotával z krabičky, kterou mu na něj otec vyrobil. Vypadala jako malý rybářský naviják a na straně měla drobnou kliku, s jejíž pomocí mohl vlasec namotat

zpátky. Držel krabičku levou rukou a dvěma prsty pravé ruky podebral vlasec, aby cítil i sebemenší pohyb, jenž by mu prozradil, že se krab chytil.

Potom si něčeho všiml.

Asi šest metrů od něj, na samotném okraji zátoky mezi posledním skalním jezírkem a prudkým počátkem svahu kopce, někdo nejspíš zapomněl návnadu. Posunul se, aby lépe viděl, rozpoznal však jen bílý kus masa. Možná kuře. Nebo vepřové. Otec považoval vždy za nejlepší návnadu slaninu, ale chlapec už několikrát slavil úspěch i se starým kuřecím masem. Olejnaté ryby byly taky dobré, byť ne tolik jako maso. Obecně vzato krabi nebyli nijak zvlášť vybíraví.

Jak se rozhlédl po zátoce, uvědomil si, že kousek nalevo od bílé hromádky leží další návnada, těsně pod jeho zorným úhlem. Vpáčil krabičku s vlascem do úzké trhliny, aby mu nesklouzla do vody, a postavil se. Cesta k návnadě byla kluzká mořskou vodou. Udělal pár opatrných kroků, pak si přidřepł a zbytek sklouzl. Zblízka si všiml, že je návnada zabalená v igelitovém sáčku – v podobném, v jakém si přinesl slaninu –, a byla delší, než si původně myslel. Svažovala se do snížené úžlabiny a tam se ztrácela ve stínu. V sáčku viděl rovnoměrně nařezané kusy masa, na nichž byly přicvaknuté – dost neobvykle – identické lastury.

Natáhl se dopředu...

... a zarazil se.

Těkal pohledem mezi svou stále napřaženou rukou a masem v pytlí, jako by si jeho mozek cosi uvědomil, avšak jemu to ještě stále nedocházelo.

O vteřinu později ho to zasáhlo.

Z hrdla se mu vydralo vyjeknutí, zatímco se od návnady snažil couváním po všech čtyřech dostat co nejdál. Drápal se po skále nahoru, ale navlhle boty mu stále podkluzovaly. „Tati!“ zavolal automaticky, přestože otec byl v práci, kilometry daleko, a chlapec tady byl naprosto sám.

„Tati!“ zakřičel znovu a do očí mu vyhrkly slzy, jak se bezúspěšně pokoušel vyšplhat zpět na místo, kde nechal svůj vlasec.

O třicet vteřin později se tam dostal, ale nezastavil se, aby ho sebral. Nezdržoval se ani s kbelíkem, návnadou a ruksakem. Klopýtal po skále, vyškrábal se na dračí ocas a utíkal, jak nejrychleji to jen dokázal, přes oblázkovou pláž ke svému domu, který stát na konci pobřežní hráze. Matka byla zrovna v kuchyni a připravovala dort na oslavu narozenin jeho sestry. Sotva spatřila chlapce s hrůzou rozšířenýma očima plnýma slz, pevně ho k sobě přivinula a donutila ho prozradit, co viděl.

A on jí řekl o nehtech, jež mu nejdřív připomínaly lastury.

O prstech, v nichž původně viděl kousky starého masa.

A o lidské ruce, která se vyklubala z tajemné návnady.

3

Zatímco se chlapec svěřoval matce se svým objevem, o necelý kilometr dál právě parkoval Colm Healy svůj vauxhall u chaty, kde poslední čtyři měsíce bydlel. Sebral ze sedadla spolujezdce dvě nákupní tašky, vystoupil a zamířil dovnitř.

Vyložil nákup a pak se posadil s kávou k oknu a zapálil si. Výhled byl překrásný, dokonce i teď na podzim: něžná křivka oblázkové pláže, dlouhá řada pastelových rybářských domků, vysoká pobřežní hráz a špičky stěžňů vzpínající se za ní. Poryv větru přinesl spršku mořské vody, která se v kapičkách rozprskla na okně, a zároveň s rachotem otřásl chatkou. Healy však měl za sebou šestadvacet let u Metropolitní policie, a v hlavním městě žil ještě mnohem déle, a proto pro něj i toto prostředí bylo to nejtíšší, jaké kdy zažil.

O minutu později ticho přerušil zvuk vibrací.

Na stole před ním se rozpohyboval mobil a tiše se otáčel dokola. Healy si nedávno hlasité vyzvánění zrušil, protože díky tomu mohl propásnout spoustu hovorů – od bývalé ženy, kolegů, mužů a žen z předchozího života, s nimiž se už nikdy netoužil setkat. Vždycky ale existovalo riziko, že ho kvůli tomu nezastihnou jediní lidé, na jejichž

telefonátu mu záleželo – jeho kluci. Proto se po mobilu natáhl a obrátil ho displejem k sobě.

Liz Feenyová.

Chtěl nechat hovor spadnout do hlasové schránky, protože každá konverzace s Liz skončila vždy bezvýsledně. Volala mu pravidelně už celé měsíce, hledala způsob, jak za vším udělat tlustou čáru, dožadovala se odpovědi. Jenže on žádnou neměl.

Nemohl jí dát žádný šťastný konec.

Stiskl *Přijmout* a přepnul na hlasitý odposlech. „Liz.“

„Colme.“

Její hlas byl tichý. Jako by před chvílí plakala. „Teď se mi to zrovna nehodí,“ zalhal. Rozhlédl se po kuchyni. Dřez přetékal špinavým nádobím, na kuchyňské lince se válely krabice od cereálií. „Mám tady nějakou práci.“

„Proč mi to pokaždé zvedneš?“

„Jak to myslíš?“

„Podle Davida tě jen tak něco nerozhází. Prý jsi vzteklý. Odtazitý. Když jsem ti poprvé zavolala, myslela jsem, že mě odpálkuješ.“

Healy neodpověděl.

„Ale nic takového se *nestalo*.“ Odmlčela se. „Nikdy jsi ke mně takový nebyl. Víím, že naše rozhovory nesnášíš, a přesto mi pořád zvedáš telefon.“ Znovu pauza, tentokrát delší. Popotáhla, zarazila se, znovu popotáhla. „Proč mi to pořád zvedáš, Colme?“

„Já nevím,“ odvětil.

„Lituješ mě? Je to kvůli tomu?“

Nemínila tu otázku ve zlém, jenže na ni neexistovala vhodná odpověď. Kdyby řekl *ano*, držela by se toho a využila to jako výmluvu pro to, aby mu mohla volat ještě častěji. Kdyby řekl *ne*, prakticky by jí tím zakázal znovu mu zavolat. *No a? Jestli její telefonáty tolik nenávidíš, tak jí to prostě řekni*. To ale nemohl. Hluboko uvnitř si totiž sám nebyl jistý, jestli její telefonáty *opravdu* tolik nenávidí.

Natáhl se přes stůl, zapálil si další cigaretu a otevřel okno. Kouř vklouzl do mezery a zmizel do deště. Na okamžik se myšlenkami zatoulal

k Davidu Rakerovi. Všechno, co o něm David Liz řekl, byla pravda. A možná že se pod tlakem tím mužem znovu stane. Ale tady, na tomto místě, celé světelné roky od života, jaký dříve vedl, se Healy cítil jako jiný člověk. Možná ho Liz využívala, možná mu volala jen proto, že pro ni byl můstkem k něčemu jinému – spojením s Rakerem –, ale svým vlastním způsobem ho potřebovala. A to bylo po dlouhé době poprvé, co Healyho někdo potřeboval, ať už byl důvod jakýkoli.

„Colme?“

„Je těžké to pochopit,“ řekl.

„Co?“

„Proč se stalo to, co se stalo.“

„Je to těžké i pro *tebe*?“

Vyhlédl z okna. „Ano.“

„Opravdu?“

„Ano.“

Nevypadalo to, že mu Liz věří.

„Poslyš, Liz, vím, že se to neposlouchá snadno, ale –“

„Vím, co chceš říct,“ přerušila ho tiše. „Vím, co chceš, abych udělala. Přijala to. Šla dál. Snažila se zapomenout na to, co se mu stalo.“

Neodpověděl. Vzala mu ta slova z úst.

„*Je to tak?*“

„Ano, je.“

„Není to pro mě lehké,“ zašeptala. „Zůstala jsem v Londýně se všemi vzpomínkami, žiju vedle jeho prázdného domu. Nemohla jsem se vypařit a udělat si hezkou dovolenou na chalupě v Devonu, abych zapomněla.“

„Já nezapomněl.“

„Vážně ne?“

„Ne.“

Venku zaburácel vítr – silněji a prudčeji než předtím. Dům sténal, jako by se hýbaly samotné základy.

„Byl ti tak podobný,“ poznamenala.

„Jo, tos už říkala.“

„Honil se za duchy, tak jako ty.“

„Podívej,“ řekl Healy a snažil se kontrolovat ostrost svého hlasu, „vím, jaké je ztratit někoho blízkého. Na to nezapomínej. Prošel jsem tím, co ty – prošel jsem si něčím *mnohem* horším –, takže vím, co prožíváš.“

Odkáslala si, ale mlčela.

„Nejde na to zapomenout. To chápu. Ale musíš se snažit. Musíš začít zpracovávat, co se stalo. Dříve či později se tomu budeš muset postavit.“

Ticho.

„Raker je pryč, Liz. A už se nikdy nevrátí.“

4

O hodinu později už Healy seděl v koutě hospody. Byl to malý, tmavý domek o dvou místnostech s kamennými zdmi a doškovou střechou. V rohu plápolal oheň a místní se tísnili na stoličkách kolem barového pultu. Všichni seděli zády k němu, což mu vyhovovalo, a v lokále nehrála žádná hudba ani televize – pouze se jím nesl šum konverzace –, což mu vyhovovalo ještě víc. Máloco mu působilo větší depresi, než když ho hostinští nutili poslouchat svou sbírku cédéček.

Zvedl hlavu a zjistil, že všichni obvyklí podezřelí jsou na svých místech – jednalo se o směsici mořských vlků, jejichž větrem a mořem ošlehané tváře připomínaly skály na pobřeží, a přespolních zbohatlíků, tedy mladších párů kolem třicítky, které zaplavovaly okolí. Healy se neřadil ani k jedné ze zmíněných skupin, ale přesto mezi ně zapadal dobře, protože si hleděl svého a mluvil, jen pokud to bylo absolutně nezbytné.

O deset minut později, právě když dopíjel pivo, vstoupil do baru muž kolem padesátky. Healy ho od vidění znal – koneckonců ve vesnici bydlel už čtyři měsíce –, ale nikdy s ním nemluvil. Nevěděl, jak se jmenuje ani co dělá. Měl na sobě zelenou nepromokavou bundu – úplně mokrou – a jeho rozcuchané, umaštěné vlasy doplňoval plnovous

připomínající klubka drátů. Jeho gumáky pleskaly o kamennou podlahu a zanechávaly za sebou loužičky vody a bláta, jak nejprve vykročil k baru, kde očima přešel po štamgastech, a potom se otočil a vydal se do lokálu. Několik místních ho pozdravilo, ale on nijak nereagoval – namísto toho očima skenoval tmavé rohy místnosti, kde se nad svými drinky o samotě hrbili zbývající hosté – včetně Healyho – a buď si četli, nebo jen tak zírali do prázdna.

Očima vyhledal Healyho.

Přešel k němu, zastavil se před jeho stolem a stál tam, zatímco se pod ním tvořila kaluž. Místní se otočili jejich směrem. Šum konverzace utichl. Rozhostilo se naprosté ticho.

Healy složil noviny. „Děje se něco, kámo?“

„Vy patříte k chlupatejm?“ zeptal se muž.

„Už ne.“

„Ale býval jste u nich, ne?“

Healy pohlédl přes mužovo rameno. Všichni na ně zírali.

„To je pravda.“

„Musíte se jít na něco kouknout.“

„Na co?“

Jako by si až v tu chvíli muž uvědomil, že mají pozornost celé hospody. Rozhlédl se a otočil zpět k Healymu. „To se nedá popsat, musíte to vidět.“

Všichni tři přelezli skaliska a slezli do zátoky. Chlapec se ploužil kousek za nimi, opatrně a neochotně, jako by se vracel na místo, kam si přísahal, že už nikdy nevkročí. Healy následoval muže, který pro něj přišel do hospody, a za nimi – stále v obleku a botách z práce – šel chlapcův otec. Přidal se k nim, protože chtěl zabránit tomu, aby jeho syn musel vidět víc, než už viděl. Healy věděl míň než všichni ostatní. Ze starousedlíků – z nichž mnozí stáli na konci hráze a obezřetně je sledovali – toho moc nedostal, ale tušil, že ho nečeká nic hezkého.

U Metropolitní dělal na vraždách dost dlouho na to, aby zjistil, že všechny případy mají jednu věc společnou – lidé se se smrtí vyrovnávali

různě, ale jakmile někdo objevil tělo, tu prázdnou skořápku minulého života, vždy to v něm cosi zanechalo. Někteří to ustáli, jiní se hroutili, ale všichni bez výjimky měli v očích stejný pohled – vzpomínku, živoucí a vrytou hluboko do duše. Vzpomínku, která nikdy nevybledne.

Při odchodu z hospody řekl hostinskému, aby zavolal policii, ale jak on, tak ostatní vesničané se k tomu moc neměli, jako by přivzání policie mohlo nějak narušit křehkou rovnováhu jejich životů. Healy tomu do jisté míry rozuměl. Jedním z důvodů, proč sem přijel, bylo to, že měl města plné zuby – jeho špíny a zkorumpovanosti. Místní starousedlíci tady zůstávali celý život právě proto, že se tomu chtěli vyhnout.

Healy sledoval, jak muž, který pro něj přišel do hospody, seskočil do písku v zátocy a pár centimetrů se do něj zabořil. Chlapcův otec se ho chystal následovat. „Nechodte dál!“ křikl na ně Healy ve snaze uchránit jakékoli důkazy, které by se tam mohly nacházet. Dost na tom, že místo poničil déšť a vítr, oni se museli snažit zachovat, co nejvíce půjde. Healy na ně znovu zavolal, aby se zastavili. Tentokrát ho poslechli, ale neo-točili se k němu, jako by mu odmítali přenechat kontrolu nad situací. Po jeho boku se vynořil chlapec – ne víc než dvanácti třináctiletý – a s mrtvolně bledým obličejem a rukama sevřenýma v pěst zíral doprava, k nejvyššímu bodu zátoky, kde cosi leželo. Healy se na to místo snažil zaostřit a potom seskočil na široký kámen vystupující z okolního písku. Po celou dobu je všechny smáčely provazy deště, které k nim hnal vítr od moře v téměř horizontálním sklonu.

Žaludek se mu sevřel úzkostí, když udělal poslední skok a zapadl do písku a oblázků pláže zátoky. Pohlédl na muže z hospody, pak na otce a chlapce, kteří vyděšení a rozklepaní postávali opodál. Vlny s burácením narážely do kamenů na pláži. „Zůstaňte tady,“ řekl Healy všem, včetně chlapce. „Nechodte za mnou. Tohle místo musí zůstat pokud možno co nejvíce neporušené.“

Chvilí počkal, aby se přesvědčil, že ho vnímali, a potom se vydal k zadnímu okraji zátoky. Kamkoli se hnul, následovaly ho spršky mořské vody a deště. Vylezl na výčnělek skály a odtamtud konečně uviděl, co chlapec našel.

Nebyla to návnada na kraby.

Pochyboval, že to chlapec vůbec viděl celé – něco takového vyžadovalo dostatečný nadhled, fyzickou výšku, která chlapci zatím chyběla. Healy pokročil vpřed. Vítr a déšť maskovaly pach rozkladu, ale on ho stejně na patře cítil – narůstal a zhoršoval se.

Nejdřív jsem si myslel, že to je kousek nakrájeného masa, řekl ten kluk Healymu, když vycházel z hospody, a kousal si přitom spodní ret. *Myslel jsem, že se na něj přichytily škeble.* Jenže to nebyly škeble a nakrájené maso. Healy se ohlédl k místu, kde čekali muži s chlapcem. Přes kopce na obou stranách zátoky se převalily mraky – tmavé, těžké, zvěštující ještě prudší liják. Potom Healy znovu ucítil ten pach a otočil se za ním. Většina těla byla nedbale zabalená do jakéhosi pytle, a až na vykukující paži je příliv a vítr odnesly do stínu úzlabiny za skálou.

Odhalená paže byla bledá a hubená.

Bezkrvná.

5

Brzy poté vesnici zaplavili policisté. Healy jim zavolal sám hned ze zátoky a pak na ně počkal na hlavní pláži. Starousedlíky poslal na druhou stranu hráze. První na místo dorazili dva pochůzkáři s dohromady tak pěti lety zkušeností, a když jim Healy vysvětlil, kdo je a co našel, vyprchala jim z tváří barva. V téhle části světa většina policajtů za celý život neviděla pořádné místo činu a tyhle dva to potkalo necelé tři roky po nástupu do služby. Jednoho odvedl přes kameny na druhou stranu, kde se nacházelo tělo, druhý zůstal na místě a zavolal kriminálku a forenzní tým. Healy ukázal na paži vykukující ze stínů. Policista ji z vyvýšeného místa na skále chvíli nervózně sledoval, potom přikývl a stáhl se zpět do bezpečí pláže.

Healy ho následoval.

Kriminálka dorazila o čtyřicet minut později a forenzní jí bylo v patách. Do hodiny měli u zátoky vztyčený stan a vyšetřující inspektor –

větre ošlehaný šedesátník – si v budově obecního úřadu zřídil provizorní vyšetřovací místnost. Technici dělali, co mohli, aby zachránili důkazy a vydolovali ze zátoky všechno, co po sobě pachatel spolu s tělem zanechal, ale po celou dobu je při jejich snažení bičoval vítr a déšť. Healy stál s ostatními na hrázi a sledoval práci policie, dokud se konečně neobjevil detektiv v civilu a nevydal se s partákem k němu. Oba měli na sobě obyčejné šedé obleky a policejní pláštěnky.

„Můžete na slovíčko, pane Healy?“ Tu otázku, která ve skutečnosti nebyla otázkou, položil starší z dvojice, chlapík kolem čtyřicítky s předčasně prošedivělými vlasy a stříbrem prokvetlým vousem. Jeho kolega, vysoký a hubený třicátník, mlčel a jen postával vedle.

Obecní úřad praskal ve švech a u vchodu se křížovalo množství mokrých šlápot. Kdosi vytáhl gumové předložky, které vedly na jedné straně k zázemí pro forenzní tým, kam technici ukládali brašny s důkazy a nechávali je pod bedlivým dohledem uniformovaného policisty, a na druhé straně do místnosti se stolem a čtyřmi židlemi. Všechno páchlo zatuchlinou, starobou a rozkladem a vyšetřovací místnost byla ještě horší – tam se ke všem těmto pachům přidával ještě závan instantního jídla a leštidla na nábytek. Healy se posadil ke stolu a mladší detektiv – aniž by ho k tomu kdokoli vyzval – se vytratil zpět do útrob úřadu, aby jim všem sehnal šálek čaje.

„Máte ho výborně vycvičeného,“ poznamenal Healy.

Detektiv k němu vzhlédl se suchým úšklebkem na tváři a opřel se na židli. „Vrchní inspektor Colin Rocastle,“ představil se a položil dlaň na svou hrud', aby to bylo zcela jasné. „To je detektiv Stuart McInnes.“

„Colm Healy.“

„Prý jste pracoval pro Metropolitní.“

„Dvacet šest let.“

„To je dlouhá doba.“

„Z pohledu Metropolitní snad až příliš dlouhá.“

Rocastle se usmál. „Nevypadáte na důchodový věk.“

Healy mu rozuměl: *Tak proč jste odešel?*

„Už jsem toho měl po krk.“

Nezdálo se, že by Healy Rocastle svými slovy přesvědčil, ale nic na to neřekl. Jen přikývl a podíval se na svůj poznámkový blok zvlhlý deštěm. Poznámky měl rozmazané a inkoust se v obrovských kapkách vody rozpouštěl. V nastalém tichu Healy málem podlehl chuti znovu promluvit, vymyslet si nějakou další lež, ale potom se zarazil – tuhle taktiku velmi dobře znal. Sám ji používal denně čtvrt století, a přesto nyní, jen pět měsíců poté, co byl od policie vyhozen, jí málem podlehl. Dlouhá pauza. Nepříjemné ticho. Automatická snaha svědka či podezřelého zaplnit trapné ticho konverzací. První lekce kurzu *Jak vést výslech*. Tato technika byla součástí každého manuálu o výslechových metodách. Healyho neznepokojovalo ticho, které se mezi nimi rozhostilo. Vykojilo ho ale to, jak snadno málem nakráčel do pastí.

V téhle díře jsi pěkně vyměkl.

Rocastle si ho měřil pohledem, jako by tušil, že na něco kápl, ale Healy mu pohled klidně opětoval. Lži a polopravdy už netahal z rukávu tak snadno jako dřív. Vypadl z formy a jeho instinkty se otupovaly.

„... tělo objevil?“

Rocastle mluvil. Healy na něj pohlédl. „Cože?“

„Jak jste to tělo objevil?“

Healy mu začal podrobně popisovat, jak k němu přistoupil muž v hospodě a spolu s chlapcem a jeho otcem jej odvedl do zátoky.

„Ten chlapík z hospody je rybář, je to tak?“ zeptal se Rocastle.

„Netuším, čím se živí. Ale než přišel pro mě, tak v té zátoce byl. Chlapcova matka prý doběhla do vesnice a on byl první, na koho narazila.“

„Nevěříte mu?“

Healy pokrčil rameny. „Nepřekvapilo ho, co jsme tam našli, jako by měl dost času se s tím už vyrovnat. Jak rychle dokáže člověk zpracovat šok a přijmout realitu?“

„Jak to myslíte?“

„Když tam se mnou šel podruhé, měl naprosto prázdný výraz. Jak by se podle vás tvářil člověk, který podruhé v životě vidí mrtvolu?“

„Lidé se s věcmi vyrovnávají různými způsoby.“

„Byla to mrtvola.“

„Co tedy naznačujete?“

„Možná tam nebyl podruhé,“ nadhodil Healy. „Možná tam byl už potřetí, počtvrté nebo –“

„Díky, pane Healy.“

Rocastle si nic nezapsal.

Healy se na něj zadíval. „Mluvil jste s ním?“

„Ano.“

„A co vám řekl?“

Rocastle položil pero na blok, nejprve ledabyle, vzápětí ho ale upravil tak, aby na bloku leželo naprosto rovnoběžně s jeho hranou. O člověku nejvíce vypovídají drobnosti a ten malý pohyb Healymu prozradil, že Rocastle má rád preciznost a těší ho, když do sebe všechno krásně zapadá.

„O tom nemůžu mluvit, Colme,“ řekl.

Colme. Snaha zmírnit ostrý tón odmítnutí – jako jeden polda k druhému. Až na to, že Healy si to nemyslel. Měl nejasný pocit, jen instinkt nic víc, že i Rocastle rybáře z něčeho podezírá. Možná z toho, že měl nějaký jiný důvod k tomu, proč šel do zátoky nejprve sám. Healyho to zaujalo a udělal si v duchu poznámku.

„Jak dlouho tady žijete?“ pokračoval Rocastle.

„Čtyři měsíce.“

„Líbí se vám tu?“

Healy se opřel na staré, dřevěné židli, která pod jeho vahou zasténala, a jak se pohnul, rozvířil zatuchlý vzduch a znovu ucítil instantní jídlo. „Jo,“ odpověděl. „Je to fajn. Nikdo mě nebuzeruje. Nikdo se mi nesnaží vrazit kudlu do zad.“

„Metaforicky nebo doslova?“

„Obojí.“

„Vy jste se s někým v Metropolitní nepohodl?“

„O tom nemůžu mluvit, Coline,“ vrátil mu ránu Healy a Rocastle ji s pokývnutím přijal. *Touché.*

O chvíli později se vrátil McInnes se třemi plastovými kelímky, z nichž mu čaj šplíchal na zem i ruce. Odložil je na stůl. Rocastle se po jednom natáhl a usrkl, aniž by přestal sledovat Healyho. „Proč jste si vybral Devon?“

„Proč ne?“

„Neměl jste k tomu žádný důvod?“ Rocastle znovu zvedl pero a jeho hrot držel ve vzduchu těsně nad čistou stránkou bloku.

Healy pokrčil rameny. „Někdo, koho znám, tady má dům.“

„Přítel?“

„Moc přátel nemám.“

„Tak tedy známý?“

„Je to podstatné?“

Rocastle pohlédl na McInnese, který se s kelímekem v jedné ruce a mobilem v druhé posadil vedle něj. „Víte, jak to chodí,“ řekl. „Budeme si muset promluvit se všemi z vesnice, abychom se dobrali toho, kdo co ví.“

Healy si vzal třetí kelímek.

„Colme?“

Podíval se na Rocastla. „David Raker.“

„Co prosím?“

„Tomu patří ten dům.“

6

Před pěti měsíci se mi na sedm minut zastavilo srdce. Nedokážu vyjádřit, co se odehrálo během té doby, kdy jsem byl mimo, možná proto, že na to neexistují správná slova, ale vybavuji si spíš světlo než tmu, jako sluneční svit třítící se ve skle. Jakmile mi srdce znovu naskočilo, moje první myšlenka patřila tíze mého těla – cítil jsem každou buňku kůže, kostí, krve i tisíců nervových zakončení. Potom ke mně doputoval zvuk, tlumený, jako když doznívá píseň. Slyšel jsem hlasy záchranářů, elektrokardiogram, auta projíždějící na ulici venku i zvuky otevírání a zavírání dveří a šum konverzace.

Když jsem poprvé otevřel oči, byl jsem v pokoji sám. Otočil jsem hlavou na jednu stranu a pak na druhou. Bílý pokoj, zelené podlahy, zatažené žaluzie na okně. V polovědomí jsem se znovu propadl do spánku. Při druhém probuzení vedle mě seděl Healy a díval se do mobilu. Na tváři měl strniště a byl celkově neupravený. Kravatu měl uvolněnou a cípy košile vytažené z kalhot. Můj pohyb nezaznamenal, ale zaslechl, jak jsem vtáhl vzduch a zasténal, když mi z bodného zranění v žaludku vystřelila bolest. Odložil telefon a naklonil se ke mně, a v tu chvíli mě zaplavily vzpomínky, hrnuly se na mě jedna za druhou jako lavina. Mí rodiče, Derryn, lidé, které jsem hledal a našel během měsíců po její smrti, a i ten poslední z nich: muž, jenž se mi devatenáctého června pokusil vzít život. Ten, který mě nechal ležet napospas smrti.

Probudil jsem se s trhnutím. Na vteřinu jsem byl zmatený, dlaně jsem měl kluzké potem a srdce mi divoce pádilo. Ale potom se ze stínů obývacího pokoje vynořily předměty a obrysy nábytku, a jakmile jsem pohlédl z okna, dolehla na mě realita a já si uvědomil, kde jsem.

Podvědomě jsem se dotkl břicha. Obvazy mi sundali už před měsícem, ale pod bavlnou trička jsem nahmatal jizvu – tlustý uzel ztvrdlé kůže připomínající vilejše přísátého ke skále. Sem tam jsem stále, hluboko uvnitř, cítil ostří dýky – byla to chladná, kovová bolest, jako vzpomínka, která mi pronikala žaludkem. Mnohem častěji jsem však necítil vůbec nic; nebo přinejmenším nic fyzického. Jediná bolest, která se ke mně vracela jako ozvěna, mi rezonovala v hlavě.

Míval jsem sny o tom, jak se plazím po zemi k telefonu, vytáčím první číslo, které mi padne pod ruku, jakékoli, a snažím se volat o pomoc. A potom se kdesi na okraji vědomí objeví vzpomínka na dvojici, která se mi zjeví před očima. Na okamžik si v tom snu myslím, že kolem mě projdou bez povšimnutí, ale vzápětí mi už žena dává dýchání z úst do úst. Pak následuje rozmazaná šmouha nejasných obrazů, které problikávají jako stroboskop, a potom už jen Healy. Toho si vybavuji zcela jasně – běží ke mně a v patách má záchranáře.

Muže, jenž se mě pokusil zabít, policie dopadla o několik týdnů později. Zanechal za sebou celou řadu těl, z níž jsem já a policajt – chlápek jménem Bartholomew – byli posledními dvěma. Bartholomew neměl tolik štěstí jako já. Našli ho, právě když mě záchranka dovezla do nemocnice celého zatrubičkovaného a připojeného na všemožné přístroje. Zatímco mě operovali, on ležel mrtvý u sebe doma.

Nesčetněkrát jsem mluvil – nejprve s Derryn, během těch pár týdnů než podlehla rakovině, a potom s Liz, která přišla po ní – o tom, jaký dluh vůči pohřešovaným cítím. O zodpovědnosti, s níž se zavazuji k tomu, že je znovu objevím a vynesu jejich příběh na světlo. V následujících letech, když jsem sedával naproti nešťastným rodinám a měl pocit, jako bych se díval do zrcadla, jsem se v tomto dojmu jen utvrdil. Truchlili pro své ztracené milované, svíral je smutek, nedokázali jít dál, protože zoufale potřebovali odpovědi. Já to všechno dokonale chápal. A těch sedm minut, kdy jsem byl mrtvý, ve mně ten pocit dluhu zesílilo a zformovalo a já si uvědomil, že navzdory všemu, co se stalo, tohle jsem byl já.

Zmizelí stále byli můj život.

7

Pláž osvětlovaly oranžové lampy pouličního osvětlení, které vyrůstaly z hráze v padesátimetrových rozestupech, a jemná záře vycházející z hospody, jež se rozlévala po oblázcích pláže, jako by na ně někdo převrhl kbelík s barvou. Na oprýskané červené tyči se nad vchodem ve větru houpal vývěsní štít a s každým zhoupnutím vydával stejný zrezavělý, skřípavý zvuk. Zdi, dveře, rámy i nabídková tabule byly zcela vybělené mořskou solí. Za těch čtyřiaadvacet let od chvíle, kdy jsem tady byl naposledy, se změnilo jen jméno. Když jsem vyrůstal, nazýval se lokál Štika – jako ta ryba. Nyní se na vývěsním štítu skvělo jméno Sedmero moří, nejspíš proto, že se to majitelům zdálo být libozvučnější pro uši turistů. Popravdě by ale turistům udělali větší radost,

kdyby investovali do kompletní rekonstrukce. Zvenku hospoda působila zchátrale, téměř až polorozpadle, a uvnitř to nebylo o mnoho lepší. Stísněný tmavý prostor o dvou místnostech představoval počtu dekoru sedmdesátých let, včetně odporných, prošlapaných, vzorovaných koberců, omšelé barvy na stěnách a bezpočtu třepek pokrývajících každý volný centimetr, jako by nikde nesmělo být jediné prázdné místo. A taky tam bylo narváno. Úterní večery většinou patřily maximálně jednomu štamgastovi a jeho psovi, ale tentokrát ne. Sešla se tam celá vesnice a rozebírala nalezenou mrtvolu.

Přešel jsem lokál pohledem a objevil Healyho u stolku vzadu, jako obvykle usazeného tak, aby měl přehled o tom, co se kolem něj děje. Stála před ním dvě piva, jedno téměř dopité, druhé netknuté. Protlačil jsem se davem, posadil se a přitáhl sklenici k sobě. „Na zdraví,“ řekl jsem, na což on zareagoval pouhým přikývnutím a očima propíchoval kohosi za mým ramenem. Otočil jsem se a vysledoval cíl jeho pohledu. Zíral na chláпка z vesnice – rybáře jménem Prouse –, který se právě bavil s malou skupinkou mužů.

„Kdes byl?“ zeptal se, aniž by od muže odtrhl pohled.

„Kdy?“

„Když jsem ti předtím volal a řekl ti, že se máš dostavit na úřad.“

„Měl jsem zrovna práci.“

Podíval se na mě. „Vážně?“

„Jestli se mnou ten polda potřebuje mluvit, ví, kde bydlím. Od tebe.“

„Takže jsi *slyšel*, co jsem ti říkal?“

„Už nejsi polda, Healy.“

Zamračil se. „Jak to myslíš?“

„Myslím tím, že jim nic nedlužíš. Nemusíš lovit podezřelé a nahánět je do policejní dodávky. Ani pro tohohle Rocastla, ani pro kohokoli jiného.“

„Já vím.“

„Opravdu?“

Měřil si mě pohledem a mlčel. Během doby, co jsme se znali, se naučil mnohem lépe ovládat, ale pořád pro něj bylo těžké držet jazyk za

zuby. Měl ve zvyku útočit, lhát a klamat, když to bylo zapotřebí, a tento nový život – daleko od města, od bývalé manželky a obou synů – pro něj byl nový a svým způsobem možná i znepokojivý. Po-
hyboval se na neznámé půdě. Nevystupoval z pozice síly. Potřeboval
vypadnout z Londýna, protože se tam dusil; dostal padáka, stále oplá-
kával ztrátu dcery a těsně před tím, než jsem byl napaden, už visel na
okraji propasti a byl jen krůček od toho, aby udělal něco zbrklého.

Jakmile mě pustili z nemocnice, chtěl jsem taky odjet pryč a Healy-
mu jsem dlužil za svůj život, nebo přinejmenším částečně. Proto jsem
mu dal k dispozici pokoj v chalupě, kterou mi odkázali rodiče. Nijak
jsem svou nabídku časově neomezoval – nejspíš jsem nepředpokládal,
že bychom spolu vydrželi v jednom domě déle než pár týdnů –, ale
uplynuly už čtyři měsíce a on u mě pořád byl.

„Zase volala tvoje holka,“ podotkl Healy a prsty si pohrával s víč-
kem krabičky cigaret, zatímco se do zdí hospody opíraly poryvy větru.
„Hodláš jí někdy zavolat zpátky?“

„Zdá se mi, že to zvládáš docela dobře sám.“

Ušklíbl se. „To je dost krutý.“

„Není to krutý.“

„Chceš říct, že je to ohleduplný a milý?“

„Proč jí to vůbec zvedáš?“

„Protože ty ne.“

Podíval jsem se na něj.

„Začala mi volat, teprve když tys jí to přestal brát.“ Propichoval mě
pohledem, a když se žádné odpovědi nedočkal, dopil pivo před sebou.
„Je zoufalá. Co mám jako dělat?“

„Přestaň jí zvedat telefon.“

„Co je zlého na tom si s ní promluvit?“

„Tohle je *můj* život.“

„Stejně už podle mě nezavolá,“ usoudil Healy po chvíli a pokrčil ra-
meny. Odstrčil od sebe prázdnou sklenici. „Řekl jsem jí, že jsi pryč
a už se nevrátíš.“

„Proč jsi jí to říkal?“

„No a není to tak?“

Mlčel jsem. Nikdy jsem s ním neprobíral důvody svého rozchodu s Liz, ani proč se k sobě už nemůžeme vrátit, ale občas jsem měl dojem, že to uhodl. Pár dní předtím, než mě pobodali, jsem si začal uvědomovat dvě věci – Liz nechápala, jaký závazek vůči zmizelým cítím a proč se nemohu vzdát své práce, a já se nedokázal smířit s budoucností, v níž bych se s ní o to neustále hádal. Healy tomu rozuměl, protože ho poháněli stejní démoni jako mě, a přesto občas řekl něco, nebo se na mě podíval určitým způsobem, a já v něm náhle viděl toho muže, kterého jsem nedokázal uchopit – plného hněvu, hořkosti a odmítnutí. Jindy jsme si ale naopak rozuměli beze slov. Vytvořilo se mezi námi pouto utužené prožitou ztrátou i profesní spoluprací.

A spojovala nás i citová vazba, jakkoli chabá – já mu jednou zachránil život, a on mi tu laskavost oplatil. Jinak ale pro mě Healy byl záhada. Jedna moje část dumala nad tím, jestli se mi nesnaží pomoci tím, že s Liz mluví místo mě, jenže jiná část – možná ta, která ho během posledního roku poznala lépe – mi naopak našeptávala, že to dělá proto, aby na mě měl nějakou páku. Dokud jsem si tím nebyl jistý, nemohl jsem to s ním probírat, a tak náš vztah – spojení, přátelství, nebo co to vlastně bylo – pokračoval, aniž bychom ho nějak definovali.

„Prý je to muž,“ prohlásil zničehonic.

„To tělo?“

„Jo.“ Přikývl a palcem a ukazováčkem si ze rtů sundal smítko tabáku. „Žádný rozklad. Nebo jsem ho alespoň neviděl.“

„Takže čerstvá mrtvola.“

„Nebo zmražená.“

„Venkovní teplotou?“

„V mrazáku.“ Pokrčil rameny. „Nic mi neřekli. Hádám jen z toho, co jsem viděl. Po známkách rozkladu ani stopy. A byla v dobrém stavu – vážně dobrém –, takže jestli tě zajímá můj odhad, někdo ji dal k ledu ještě předtím, než se začal nafukovat.“

Pokud jste zmrazili tělo, ještě než započal proces rozkladu, mohli jste ho uchovávat v podstatě navždy, aniž by se na něm projevil sebemenší

známky hniloby. Jestliže nebylo vystaveno žívlům, bakterie se na něm neživily, a tělo se tudíž nerozložilo. Žádné plyny, žádné kyseliny. Sledoval jsem, jak si Healy zamyšleně hraje s prázdnou sklenicí od piva, a věděl jsem, co se mu honí hlavou – nakrátko si přičichl k bývalému životu, ucítil závan nového případu a nyní se snažil zkrotit zvědavost. Pochyboval jsem, že by byl ochotný přihlížet zpovzdálí, a sotva jsem si to uvědomil, otočil jsem se a pohlédl na muže, kterého Healy zkoumal očima.

„Co s ním máš?“ zeptal jsem se.

Zadíval se na mě. „Cože?“

„Ten, co na něj tak civíš.“

„Nevíš náhodou, čím se živí?“

„Je to rybář. Proč tě zajímá?“

„Našel to tělo.“

„No a?“

Neodpověděl. Namísto toho popadl svůj kabát, krabičku cigaret a vstal. Neměl rád, když jsem předem uhádl jeho úmysly, a tak se pokusil je přede mnou skrýt. Klidně stál a ve tváři se mu nezračil absolutně žádný výraz nebo náznak myšlenek. Až na to, že já tenhle postoj znal. Viděl jsem ho u něj už mnohokrát – a nikdy nevěstil nic dobrého.

„Nech to být, Healy.“

„Nemluv se mnou jako s dítětem.“

„Víš, co se stalo posledně.“

Propichoval mě pohledem, ale věděl, že mám pravdu. Hlavním důvodem jeho exilu tady na jihu byl fakt, že nevěděl, kdy přestat. „Možná by ses o ten případ mohl zajímat víc *ty*,“ řekl nakonec a vytáhl cigaretu z krabičky. „Aspoň by ses zabavil – mohlo by to urychlit tvůj ozdravný proces.“ Na jeho sarkasmus jsem odmítal reagovat. Kývl k baru. „Slyšel jsem pár místních, jak říkali, že je tahle vesnice prokletá – kdo ví, kam by tě to zavedlo?“

„Prokletá?“

„Kvůli nějaké ženské, co tu kdysi bydlela s rodinou.“

„O čem to mluvíš?“

Zapnul si kabát. „Půjdu si zakouřit.“

8

Než jsem vyšel z hospody, vítr už se utišil, třebaže stále přselo. Healy si odešel zakouřit už před patnácti minutami a pořád se nevrátil. Pohlédl jsem na místo, kde se pod převisem doškové střechy scházeli kuřáci – stáli tam tři muži, které jsem sice od vidění znal, ale netušil jsem, kdo jsou nebo čím se živí. Kývli mi na pozdrav a já ho opětoval. Potom jsem se zahleděl dolů přes pláž.

Na její druhé straně, vedle zátoky, stála dvě velká světla. Jedno směřovalo na pláž a osvětlovalo cestu k úřadu, druhé bylo částečně ukryté za skalami zátoky a mířilo na místo, kde se našlo tělo. Healy v minulosti udělal pěknou řádku hloupostí, ale věděl jsem, že dokud se kolem motá policie, nebude tak hloupý, aby jim čmuchar na místě činu. Přesto ho to nějak zasáhlo, což znamenalo, že má pravděpodobně v hlavě nějaký plán.

Nejspíš dost pošetilý.

„Davide?“

Otočil jsem se. V jasném světle vchodu do hospody stála tmavá silueta – šedovlasá a mírně nahrbená žena, někde mezi šedesátkou a sedmdesátkou. Jakmile vyšla na děšť, poznal jsem ji: seděla v baru na jedné ze stoliček a mluvila s chlapíkem, který ve vesnici provozoval řeznictví. Dříve jsem jí nevěnoval moc pozornosti, ale když jí nyní jemná záře z interiéru hospody dopadla na tvář, cosi mi to připomnělo.

„Davide?“ zopakovala.

Vykročil jsem k ní a přikývl.

„Ty si mě nepamatuješ?“

Usmál jsem se, jako že ano, ale popravdě jsem si nedokázal vybavit, kde jsem ji už viděl; jestli je mi povědomá jen z posledních pár měsíců

života ve vesnici, nebo jestli jsem ji vídával už dříve jako chlapec. Od chvíle, co jsem se sem z Londýna přistěhoval, jsem se držel v ústraní. Moc jsem nevycházel a spíše jsem při rekonvalescenci dával přednost soukromí, takže pravděpodobněji mě dotyčná znala z mých dětských let.

Ušetřila mě trapné chvíle. „To jsem já. Vera Kaneová.“

Náhle mě to trklo. Byla to teta mé přítelkyně ze střední školy. Emily. Chodili jsme spolu téměř osmnáct měsíců a potom jsme se plačtivě rozloučili, když mě přijali na univerzitu v Londýně. Vykročil jsem k ženě a oba jsme se vrátili pod střechu. „Paní Kaneová. Jak se vám daří?“

„Dobře – na stařenu. Jak se vede tobě?“

„Mám se fajn. Vypadáte skvěle.“

„Ty lháři,“ zamrkala na mě.

„Překvapuje mě, že jsem tu na vás ještě nenarazil.“

„Já tady nežiju,“ vysvětlila. „Bydlím v Kingsbridgi. Moc často sem nejezdím, protože mě zlobí kyčle a beztak tu už žádnou rodinu nemám. Ale když jsem slyšela, co se stalo...“ Zarazila se a kývla k pláži. „No, pořád tu žije pár mých přátel a bála jsem se, jestli to náhodou není někdo z nich...“

Sledoval jsem její pohled. „Chápu.“

„Kdy ses vrátil?“

„Před čtyřmi měsíci.“

„A bydlíš v domě rodičů?“

„Ano.“

Přikývla. „Zajímalo by mě, kdo to byl.“

Znovu jsem se podíval na pláž. „To netuším.“

„Myslela jsem, že ti možná něco řekl ten tvůj kamarád policajt.“

Myslela Healyho. „Ne. Bohužel ne.“

Ve tváři se jí objevil zklamání. V tu chvíli mi to došlo – doufala ve žhavé drby, v nějaký čerstvý materiál, s nímž se bude moct vrátit dovnitř. Chápal jsem to. Ve vesnici, kde o sobě všichni věděli úplně všechno, představovaly informace nesmírnou moc. Nemohla znát

Healyho historii, netušila, že je to bývalý policajt se stejně slepovavým životem, jako jsem měl já. Mohla jen přihlížet, jak ho Prouse – rybář – vede k tělu a jak ho potom vyšetřovací tým doprovází do budovy obecního úřadu na krátký rozhovor.

„Jak se má Emily?“ zeptal jsem se.

Na vteřinku ji ta změna tématu zaskočila, ale rychle se vzpamatovala. „Ta se má dobře, srdíčko.“

„Pořád žije někde poblíž?“

„Jo, v Totnes. Zítra za ní jedu.“

„Tak ji ode mě pozdravujte.“

„Ovšem.“

Konverzace se chýlila ke konci. „Rád jsem vás viděl, paní Kaneová.“

„Jo,“ odvětila. „Taky jsem tě ráda viděla, srdíčko.“

Tu chalupu rodiče koupili, když už se jim farma začala zajídat. V dětství jsem s tátou chodíval cvičit střelbu do lesíku v zadní části našeho pozemku, kde táta rozestavěl terče. Už v útlém věku jsem rodičům dával jasně najevo, že po nich farmu převzít nehodlám, a tak se upnul k myšlence, že ze mě třeba bude ostřelovač v armádě, tak jako jeho bratr. Ani to mě nelákalo, ale tátou jsem miloval a chtěl jsem mu udělat radost, proto jsme se dohodli na kompromisu: kdykoli jsem je přijel z Londýna navštívit, zašli jsme si na ty terče zastřílet, jako za starých dobrých časů.

Potom, v březnu 2005, zemřela máma.

Vrátili jsme se z lesa s puškami na rameni a našli ji zhroucenou na lavičce před domem. Měla mrtvici. Tátu to zlomilo. Prodal jsem za něj farmu, přestěhoval ho do chalupy a načas se zdálo, že se znovu vrací do života. A potom, v lednu 2006, mi zavolal jeden z jeho sousedů, který se u něj stavil na návštěvu. Táta zemřel poklidně, když se z obývacího pokoje díval ven na moře.

Z úzké, klikaté cesty, která vedla ze srdce vesnice do okolních kopců, bylo to okno ve stínu břidlicově šedé střechy stále vidět. Na rozdíl od domů ve vesnici, namačkaných v jednom hloučku při okraji pláže,

stála chalupa rodičů osamoceně kus dál po cestě, asi dvacet metrů nad úrovní moře, obklopená jen stromy. Proto mě Vera Kaneová a zbytek vesničanů vídal jen zřídka – první dva měsíce jsem se snažil donutit znovu žít.

Další dva jsem se pokoušel přijít na to, co mám dělat dál.

9

Healy se ráno vytratil, ještě než jsem vstal, a tak jsem zapnul kávovar a posadil se ke kuchyňskému oknu, odkud jsem měl výhled na pláž. V tak brzkou ranní hodinu, kdy si slunce teprve probíjovalo cestu přes neprostupnou zeď mraků, podél hráze postávali uniformovaní policisté, kteří na šedém betonovém pozadí vypadali jako černé tečky. Z obecního úřadu se vynořila skupinka techniků z forenzního v bílých kombinézách a s hlavami skloněnými před drobným deštěm se vydala k zátoce. Snažil jsem se v tom mumraji zahlédnout Healyho, ale nebyl tam a já okamžitě pocítil píchnutí viny za to, že jsem automaticky předpokládal to nejhorší.

Osprchoval jsem se, nasnídal a pustil se do opravování staré židle, kterou otec koupil pár let před smrtí. Byl amatérský sběratel starožitností. Sice nijak zvláště úspěšný, ale v týdnech a měsících po mámině smrti mu to pomáhalo přijít na jiné myšlenky. Přestože měla ta židle nulovou hodnotu, pokoušel jsem se ji trochu vyšperkovat, stejně jako všechno ostatní v domě, včetně úplného harampádí.

O pár hodin později, těsně po jedenácté dopoledne – právě jsem si v kuchyňském dřezu umýval ruce a snažil se zbavit mastného povlaku leštěnky –, jsem na příjezdové cestě zaslechl auto. Měl jsem za to, že se vrátil Healy, ale když se nezvaly jeho kroky, utřel jsem si ruce a vydal se k zadním dveřím. Zadkem ke mně tam stálo zaparkované Suzuki Vitara.

Dešť mezitím zhoustl a venku kvůli tomu panovalo větší šero než obvykle. Vykročil jsem na verandu, a jakmile se rozsvítilo venkovní světlo, zahlédl jsem uvnitř auta pohyb.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zavolal jsem přes dešť.

Další pohyb. Potom se dveře u řidiče otevřely a na štěrk zakřupaly dámské boty. Řidička vystoupila zády ke mně, ale jakmile se otočila, poznal jsem ji.

Emily Kaneová.

„Davide?“

Sotva promluvila, zaplavily mě vzpomínky. Nešlo jen o její hlas, ale také o držení těla, o ten drobný závan tajemství a záhadnosti, který z ní ani po letech nevyrchal. Jako bychom se naposledy viděli teprve včera a ne před dlouhými čtyřicetiletými lety.

„Emily.“

Věnovala mi široký úsměv. „Ano!“ Evidentně ji těšilo, že jsem ji poznal, ale ve skutečnosti to nebyl nijak heroický výkon. Čas se na ní sice podepsal v podobě několika vrásek, avšak jinak vypadala téměř stejně – stále metr šedesát vysoká, štíhlá, s tmavými vlasy staženými do culíku a jemnými rysy v obličejí. Vždy byla drobná – postavou, výškou, způsobem mluvy i držením těla – a jak jsem si tak postupně vybavoval všechny její rysy, vracely se mi další a další vzpomínky: na to, jak jsme sedávali na hrázi a sledovali lodě na vlnách, procházeli se v noci do zátoky, a také na všechno ostatní, co zamilovaní pubertáci dělávají.

Přešel jsem k ní a okamžitě se cítil jako obr. Nejistě jsme tam stáli a koupali se v trapné chvílce. Měli jsme se políbit? Potrást si rukama? Jak se má člověk přivítat s bývalou přítelkyní, kterou téměř čtvrt století neviděl? Nakonec jsem se naklonil a zdvořile ji políbil na tvář, a abych ten podivný moment ukončil, ihned jsem ji pozval dál. Poděkovala a vydala se za mnou deštěm k předním dveřím. Otočil jsem se k ní a usmál se. „Předem se omlouvám za nepořádek, který tam uvidíš.“

„Určitě to není tak hrozné,“ odvětila.

„Obvykle jsem v umývání nádobí docela dobrý.“

Zasmála se, možná ze zdvořilosti – už jsem ji neznal tak dobře, abych dokázal odhalit rozdíl –, ale na tom koneckonců nezáleželo.

Studovala mě, jako by se snažila zjistit, jak moc jsem se odlišoval od chlapce, jehož znávala.

Uvnitř jsem postavil konvici na sporák a pobídl Emily, aby se posadila ke stolu s výhledem na pláž. Světla z místa činu zářila proti potemnělé obloze a oblázky díky nim vrhaly bledé a zvláštním způsobem krásné odlesky. Emily tiše seděla za stolem, kabelku si držela v klíně a na tváři měla drobný úsměv. Poprvé jsem si v něm však všiml i čehosi jiného – smutku. Stejný výraz jsem vidával na tvářích příbuzných lidí, kteří se pohřešovali, a okamžitě mi došlo, že si nepříšla popovídat o starých dobrých časech.

„Páni,“ řekla. „David Raker.“

„Moc rád tě vidím, Emily.“

„Já tebe taky.“

„Řekla ti teta, že jsme na sebe včera narazili?“

Trochu se zarděla. „Ano. Zmínila se o tom. Proto mě napadlo, že bych se mohla zastavit.“ Ale ona nepříšla na společenskou návštěvu, to jsme věděli oba, a jakmile jí došlo, že jsem ji prokoukl, začala nervózně poklepávat prsty o kabelku. Pohlédl jsem na její ruce. Žádný snubní prstýnek. Ani vybledlý kroužek, který by naznačoval, že tam někdy prsten byl. „Snad ti nevádí...“

„Vůbec ne. Bydlíš v Totnes?“

„Ano. Moc často sem nejezdím. Rodiče jsou oba po smrti, takže tudy projíždím jen výjimečně, když chci navštívit Veru v Kingsbridgi.“

Vyjádril jsem jí upřímnou soustrast ohledně smrti rodičů a ona pak chvíli mluvila o svém domě v Totnes, městečku ve vnitrozemí, vzdálenému půl hodiny jízdy autem. Vlastnila ještě byt, asi pět minut od hráze. „Mám doma studio,“ řekla. „Pracuju jako grafička.“

„Kreslení jsi vždycky milovala.“

„Ano.“ Usmála se. „Časy jsou drsné, ale zvládám to.“

„To rád slyším. A jak se má Carrie?“

Carrie byla její sestra. Sice byla o osm let starší než Emily, ale přesto si od dětství byly nesmírně blízké a až pozoruhodně podobné. Čekal jsem na její odpověď a ihned jsem si všiml změny ve vzduchu. Vzpomněl jsem si na Healyho slova v hospodě předchozího večera: *Slyšel jsem pár*

místních, jak říkali, že je tahle vesnice prokletá... Kvůli nějaké ženské, co tu kdysi bydlela s rodinou.

„Carrie?“ zopakovala. „Ehm, ona je, hm... proto jsem...“ Odmlčela se.

V mojí branži všichni něco skrývali, ale cesta k pravdě se jim obvykle zračila v obličejích – nepotlačitelná směsice emocí následovaná vyrovnaným klidem. Potřebovali se někomu svěřit, toužili se dostat na kloub tomu, co se stalo s jejich milovanými, a zároveň se obávali, že by pravda mohla být nakonec mnohem horší než nevědomost. Současně skutečnost popírali a připouštěli si ji, a mně bylo jasné, že ať se mi Emily chystá říct cokoli, bude se to týkat její sestry.

„Co se stalo s Carrie?“ pobídl jsem ji.

Na mou otázku nereagovala, jako by se už smířila s tím, že jí beztak vidím do karet. Pohrávala si s popruhem kabelky a potom na moment stiskla víčka. Když nakonec vzhlédla, vypadala bledší, drobnější a ztrhanější.

„Ona a její rodina,“ řekla tiše. „Všichni zmizeli.“

10

„Dneska ráno jsem zajela za Verou a ona mi řekla, že tě včera viděla,“ spustila Emily, když jsem před nás oba postavil hrnek s kávou. „Prý ses vůbec nezměnil.“

Na chvíli se zarazila a prohlédla si mě. Nebyl jsem tím člověkem, kterého si pamatovaly – teď už vůbec ne, a dokonce ani před tím útokem –, ale usmál jsem se, abych ji uklidnil, a nechal ji pokračovat.

„Bude to znít, jako bych tě pronásledovala, ale když jsem od ní dneska odjela, vygooglila jsem si tě. Myslela jsem, že tě najdu na facebooku nebo twitteru a napíšu ti, abych zjistila, jak se máš. Ale místo toho jsem našla všechny ty články o tom, co teď děláš a co jsi už dokázal. O rodinách, kterým jsi pomohl. O lidech, které jsi...“ Sklouzla očima k mému břichu. „Četla jsem o tom, co ti ten muž udělal. Že se tvoje srdce...“

Zastavilo.

Přikývl jsem, ale nijak jsem to nekomentoval, jen jsem si ji prohlížel v pološeru kuchyně. Opětovala můj pohled. Klidně. Vyrovnaně. A potom se jí mírně roztřásl ret.

Otřela si prsty oči. „Mrzí mě to.“

„To nemusí.“

Usmála se a napila se kávy. „Určitě ses vrátil, abys začal znovu. Aby ses zbavil lidí, jako jsem já. Jenomže...“ Podívala se do šálku, z něhož k její tváři stoupala pára. „Nevím kam jít. Je to moje sestra.“

„Říkala jsi, že zmizela celá rodina?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Sedmého ledna.“

„Takže Carrie a kdo další?“

„Carrie, její manžel Paul, Belle a Liv – jejich dvě dcery.“

Po pouhých pěti měsících rekonvalescence jsem tu konverzaci měl v tomto bodě ukončit – hluboko uvnitř jsem si uvědomoval, že na tohle nejsem připravený. Fyzicky určitě ne a psychicky nejspíš taky.

Jenže jsem ji nezastavil.

Nechal jsem ji mluvit.

„Bydlí asi hodinu odsud, západně od Buckfastleighu,“ pokračovala prázdným a sotva slyšitelným tónem, jako by tatáž slova opakovala už posté. Nic jsem z toho nevyvozoval. Dříve či později do tohoto stadia dospěli všichni – bloumali po stejných cestách a hledali stejné odpovědi na stejných místech. „Jela jsem k nim z Totnes, protože jsme si s Carrie a pár přáteli měli vyjít v Torquay. Jenže když jsem k domu přijela, nikdo neotevíral. Auta stála venku a uvnitř se svítilo, a tak jsem zvonila – pětkrát, šestkrát, sedmkrát.“ Odmlčela se. „Nic.“

Znovu zmlkla a zakývala se jako loďka na vlnách oceánu. „Přední dveře byly odemčené. Vešla jsem a prošla chodbou. Vždycky měli krásný dům. Bude to znít divně, ale vždycky příjemně *voněl*. Květinami, kávou a svíčkami. Jenže té noci tak nevoněl. Došla jsem do kuchyně. Večeře se pořád vařila.“

„To ji tam nechali jen tak?“

„Ano,“ přikývla. „Pamatuju si to naprosto živě. Brambory se stále vařily, ačkoli v hrnci už nebyla žádná voda. Vepřové kotlety byly na škvarek. Napůl nakrájená zelenina ležela na prkýnku. Jako by najednou všechno odložili a odešli. Nic nebylo převrhnuté ani rozbité.“ Točila hrnkem v dlaních a na chvíli se ztratila ve vzpomínkách. „Vlastně to bylo přesně naopak. Všechno *bylo* tak, jak to mělo být. Dokonce i stůl byl prostřený – příbory vytažené, skleničky nalité.“

„Vypadalo to, že odešli ve spěchu?“

Zakroutila hlavou, ale v očích jí zableskla pochybnost. Jako by si na něco vzpomněla, ale nebyla si jistá, jestli má cenu to zmiňovat.

„Emily?“

„Mléko,“ vyhrkla.

„Mléko?“

„Lednice byla otevřená dokořán. Dvoulitrová lahev mléka byla venku a rozlité na linoleu. Nic víc. Jen tahle jediná věc neseděla. Dokonce i pes pořád bloumal po domě.“

„Zkontrolovala jsi první patro?“

„Prošla jsem celý dům.“

„Ztratilo se něco?“

„Ne.“

„Peníze, kreditní karty, peněženky, telefony, televize, DVD, počítače – však víš, tyhle věci. Nic z toho nechybělo?“

„Ne.“

„A poznala bys, kdyby ano?“

„Televize hrála v obýváku, Paulův počítač byl zapnutý v jeho pracovně, v Livině pokoji se všude po podlaze válely hračky. Ale ne ve stylu, že by to tam někdo prohledával, to vůbec ne. Liv to tak měla vždycky. Jako by tam *těsně* předtím ještě byli.“

„Před pár minutami?“

„Přesně. Bylo to jako muzeum.“

Myslela tím, že to vypadalo jako na fotografii; kromě mléka bylo všechno na svém místě. Jídlo se vařilo, světla svítila, televize hrála, počítač byl zapnutý, auta stála venku a pes se toulal kolem.

„Předpokládám, žeš jim zkoušela volat?“

„Ano.“

„Nezvedli to?“

„Jejich telefony zůstaly v domě.“

Natáhl jsem se přes stůl a sáhl po kousku papíru, na který jsem si předtím napsal nákupní seznam. Bylo na něm všechno, co jsem potřeboval k opravě plotu za domem. Nyní mi musel postačit namísto poznámkového bloku. Svůj obvyklý pracovní blok jsem nechal v Londýně, nejspíš jako určité symbolické gesto. A přesto jsem nyní, pouhé čtyři měsíce po odjezdu z Londýna, dělal přesně to, co bych dělat neměl.

Jedna část mi našeptávala, že se řítím do potíží – v posledních dvou letech jsem se v předsevzetí nikdy nepracovat pro známé jen utvrdil. Jednou jsem to udělal, pro ženu, s níž Derryn pracovala, a snaha najít jejího syna mi vynesla jizvy na těle, které se už nikdy nezahojí, a otřesné vzpomínky, jichž se už nezbavím. Jenže navzdory tomuto vědomí jsem Emily naslouchal a cítil jsem, jak se mi žaludek začíná chvět tím známým způsobem. Poprvé za několik měsíců jsem se cítil normálně.

„Jaké je teď Carriino příjmení?“

„Lingová.“

Začal jsem si psát poznámky. „Stejně jako manželovo?“

„Ano.“

„A celá jména těch dívek?“

„Annabel a Olivia.“

„Podala jsi hlášení o nezvěstných osobách?“

Přikývla. „Hned jsem volala policii. Řekli mi, abych přijela na stanicí v Totnes. Tamní komisař mi položil několik otázek, vyplnil nějaké papíry a pak mi sdělil, že další den přijede do domu policejní tým, který odebere vzorky DNA a porozhlédne se kolem.“

„Nic nenašli?“

„Ne,“ odpovíděla s pohledem upřeným na mě a rukama položenýma z obou stran hrnku. „Vzali si toho spoustu na analýzu, ale postupně všechno vrátili.“

„Vzpomínáš si, co přesně odnesli?“

„Paulův počítač, jejich telefony.“

„Čí telefony?“

„Carriin, Paulův a Bellin.“

„Annabel měla vlastní telefon?“

„Je jí skoro pětadvacet.“

Odložil jsem pero. „A kolik je Liv?“

„Osm.“ Pokračovala sama, aniž bych se musel ptát. „Paul i Carrie oba moc chtěli děti, už od chvíle, kdy se vzali, a tak se o ně hned začali pokoušet, ale s oběma dívkami...“ Pokrčila rameny. „No, ani s jednou to nebylo snadné. S Belle to asi takový problém nebyl, ale Olivii si doslova vymodlili. V obou případech nakonec museli... však víš...“

„Vyhledat pomoc?“

Kývla. „Jo. Pomoc.“

„Umělé oplodnění?“

„Přesně tak.“

„Takže mezi Annabel a Olivii je věkový rozdíl sedmnáct let?“

„Ano.“

Zapsal jsem si to. „Annabel stále bydlela u rodičů?“

Ticho. Vzhledl jsem a zjistil, že Emily hledí kamsi za mé rameno a myšlenkami je jinde.

„Emily?“

Trhla sebou. „Promiň.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo, v pohodě. Na co ses to ptal?“

„Annabel stále bydlela u rodičů?“

„Ano. Čtyři roky byla na univerzitě v Bristolu; má magisterský titul z anglické literatury. Jenže nemohla sehnat práci. Víš, jak je to teď těžké.“

Příkývl jsem. „Takže se vrátila domů?“

„Ano. Našla si něco na poloviční úvazek v Newton Abbotu, učila tam dramatickou výchovu, a zároveň rozesílala životopisy. Byla na mnoha pohovorech, ale nikdy to nevyšlo. A tak pokračovala v práci ve škole, než...“

„Zmizeli.“

„Jo.“

Zaplnil jsem jednu stranu papíru, a když jsem ho otočil, všiml jsem si změny v jejím obličejí. Spatřil jsem v něm očekávání. Záchvěv naděje.

„Měli Paul a Carrie nějaké problémy?“

Zamračila se. „Problémy?“

„Hádali se?“

„Ne. Vůbec ne.“

„Nehádali se?“

„Ale jo, to jo, ale nikdy do krve nebo tak. S Carrie jsme si vždycky byly blízké – to si asi pamatuješ – a nikdy se mi o žádných vážných hádkách nezmínila. Paul byl klidás.“

„Co dělal?“

„Byl doktor.“

„Pracoval ve vesnici?“

„Ne. V Torquay. Byl to pediatr.“

„A Carrie?“

„Byla v domácnosti.“

„A finančně na tom byli dobře?“

„Pěkný dům, pěkná auta, pěkné dovolené – řekla bych, že ano.“

„Carrie si nikdy nestěžovala na finanční potíže?“

„Ne.“

„A co Paul?“

„Tak blízký vztah jsme neměli.“

„Ale vycházeli jste spolu, je to tak?“

Podívala se na mě a já četl její myšlenky, jako by je měla napsané na čele. *Co tím chci naznačit?* „Ptáš se, jestli odešel kvůli mně? To určitě ne.“

„Neurážej se,“ vycouval jsem. „Chci si jen udělat kompletní obrázek. Ty jsi je znala. Představuješ nejlepší šanci je najít. To už jsi určitě slyšela i od policie.“

Pokrčila rameny. „S policisty jsem nemluvila už celé měsíce.“

„Kdy naposledy?“

„V červenci, srpnu – když vrátili Paulovu peněženku.“

„To byl poslední předmět, který ti měli vrátit?“

„Ano.“

„Proč si ji nechali tak dlouho?“

Zaváhala. Možná nad tím nikdy nepřemýšlela. Policie si musela z domu Lingových odnést spoustu věcí a potom je postupně vracela, když se ukázalo, že stopa nikam nevede. Emily pravděpodobně ztratila přehled.

„Netuším,“ řekla nakonec.

„Dobře. Ale – očividně – Paul nechal v domě i peněženku.“

„Na stole v kuchyni,“ dodala a znovu se začala ztrácet ve vzpomínkách. Pohled se jí rozostřil, jak se pokoušela dívat do minulosti. Nechal jsem ji dumat a dokončil jsem poznámky. Po chvíli se ozvala: „Kdo takhle odejde... a bez peněženky?“

Každý rok v Británii zmizelo čtvrt milionu lidí, takže existovala spousta důvodů, proč se někdo mohl vypařit. Ve skutečnosti ale byla většina případů rutinní: pubertáci utíkající z domu, muži středního věku trpící depresí, dvacátníci a třicátníci, kteří přišli o práci, nezvládali splácet hypotéku a děsili se toho, že nedokážou uživit děti. Tito lidé často odcházeli bez ničeho. Ráno vstali a odešli. Nebrali si peněženky, nedotkli se kreditek, nikomu neposlali mail. Peněženka mě tudíž neznepokojovala – spíš mě zaujal stav domu.

Všechno nasvědčovalo tomu, že je rodina doma.

Jenže tam nebyla.

11

Healy se vrátil o pár minut později, v půl jedné. Z bundy mu crčela voda a vlasy měl deštěm přilepené k hlavě. Jakmile spatřil Emily, zarazil se, jako by si nebyl jistý, jestli náhodou nepřerušil něco soukromého. Potom si očividně uvědomil, že kdyby vycouval ze dveří a zavřel za sebou, vypadalo by to ještě trapněji, a tak vešel, setřásl ze sebe kabát a pověsil ho. Pach alkoholu a cigaret jasně prozrazoval, že od samého rána seděl v hospodě. To na Emily rozhodně dobrý dojem neudělá.

„Colme, to je Emily.“

Přistoupil k nám a těkal pohledem z jednoho na druhého.

„Colm je irský bezdomovec, kterého jsem sebral na ulici.“

„Ha ha,“ okomentoval to a potřásl si s ní rukou. „Těší mě, Emily.“ Vřelost v jeho hlase byla nejspíš předstíraná, ale to Emily neměla šanci poznat. V tomhle byl Healy mistr – dokázal oblafnout i toho nejlepšího hráče.

„Jste tu na návštěvě?“ zeptala se.

„David mi u sebe na čas pronajal pokoj.“ Krátce na mě pohlédl. Nesčetněkrát mi vnucoval peníze za nájem a já vždy odmítl. Jedna jeho část nepochybně nenáviděla fakt, že se z něj stal případ pro charitu, ale byl realista. Neměl práci ani úspory a potřeboval někde bydlet.

A navíc, nebýt Healyho, už bych hnil pod zemí. „Odkud se vy dva znáte?“ zeptal se Healy.

Odpověď jsem nechal na Emily.

„Jsme přátelé z dětství,“ vysvětlila.

Z výrazu její tváře ale skutečnou odpověď evidentně uhodl, protože zformoval rty do neslyšného „ou“ a začal se plácát po kapsách ve snaze najít cigarety. „No, nechám vás o samotě,“ řekl, a když se na mě kratičce podíval, zachytil jsem v jeho očích stín viny; jako by provedl něco, co neměl. Dumal jsem nad tím, co by to tak mohlo být, čím se asi celé dopoledne zabýval, ale nechal jsem to plavat. Beztak se to brzy dozvím. Healy byl skvělý lhář, uměl kličkovat a mlžit, jenže já v něm dokázal číst lépe než kdokoli jiný. K pravdě se doberu.

Podruhé potřásl Emily rukou a zmizel v horním patře.

„Vypadá mile,“ poznamenala.

Milý nepatřilo ke slovům, jimiž lidé Healyho obvykle popisovali, ale přikývl jsem a vrátil se k tématu. „Takže... měla policie nějaká vodítka?“

„Pokud ano, neřekli mi o nich.“

„Objevili se ti čtyři někde?“

„Policii prý volala spousta lidí, že je někde zahlédla, ale nikam to nevedlo.“

„Kdo s tebou za sbor komunikoval?“

Odmlčela se, otevřela tašku a začala se v ní prohrabovat. Po chvíli vylovila malý diář s hnědými, koženými deskami. „Tak například...“ Vyhledala si poznámku. „Colin Rocastle.“

Přiložil jsem pero k papíru, abych si to zapsal, ale zarazil jsem se. *Rocastle*. To byl ten detektiv, který vedl vyšetřování nálezu těla na pláži. Healy se o něm předchozího dne zmínil, když mi volal, aby mi řekl, že policie chce vyslechnout všechny obyvatele vesnice. Rocastle pravděpodobně operoval z Totnes – v Dartmouthu totiž už žádné kriminální oddělení nebylo –, a proto byl na obou místech činu.

Potom mě napadlo ještě něco jiného – co když pro Rocastla poslali právě kvůli jeho zapojení do případu Lingových? Co když mrtvola na pláži nějak souvisela s nimi? Zmizení celé rodiny bylo neobvyklé a znepokojivé, a pokud se z něj nevyklubal únos nebo vražda – což se v tomto případě nestalo –, vyžadovalo si dohled vrchního inspektora.

Odložil jsem pero. „Říkala jsi, že rodina žila v Buckfastleighu?“

„Západně od něj, ano. V nové zástavbě nazvané Harbourne Lake.“

Dala mi jejich adresu. Příliš jsem tu oblast neznal, jen jsem věděl, že je to zhruba třicet kilometrů daleko po úzkých, nepřehledných cestičkách. Možná ne přímo hodinu, ale téměř.

„Dobře.“ Na okamžik jsem zmlkl a prohlížel si poznámky. Před pěti měsíci jsem na pár minut zemřel. A nyní jsem se chystal znovu se vrhnout do starého životního stylu, do světa ztracených. Čekal jsem, že to ve mně vyvolá rozporuplné pocity, ale namísto toho jsem cítil jen podivnou, magnetickou přitažlivost. „Dobře,“ zopakoval jsem. „Zítřka se na ten dům podívám.“

Široce se usmála. „*Děkuju ti, Davide.*“

Zvedl jsem ruku a její úsměv se ihned rozplynul. „Nejsem zrovna ve stavu, v jakém by měl být člověk, který ti má pomoci najít tvé milované. Obvazy mi sundali teprve před čtyřmi týdny.“ Odmlčel jsem se a zadíval se na ni. Mírně sklonila hlavu, jako by očekávala, že má slova skončí odmítnutím. „Poptám se kolem,“ řekl jsem a ona ke mně prudce vzhledla s jiskřičkou naděje v očích. „Pokusím se zjistit, co se s Carrie, Paulem a děvčaty stalo, ale je to jen pět měsíců, co měli doktoři

plné ruce práce, aby mě přivedli zpátky mezi živé. Jsem v rekonvalescenci. A pokud se...“

Zarazil jsem se.

Pokud se něco zvrtně.

Emily se na mě tázavě mračila, jak se snažila přijít na to, co jsem chtěl říct, a já si uvědomil, že za čtyři roky této profese jsem se opravdu výrazně změnil. Poznal jsem hloubku temnoty, jež se v lidech může ukrývat. Nejhorší scénář, který si Emily v nejslabších chvílích dokázala představit, pravděpodobně spočíval v tom, že její sestra s rodinou leží mrtví někde v příkopě, v autě, které se nikdy nenašlo. Oběti nehody. Oběti osudu, předurčení, nebo čehokoli, v co věřila.

Jenže já nic takového neviděl.

Já viděl démony a popravčí, muže, kteří vůči svým obětem necítili vůbec nic, a ještě menší soucit v nich vyvolávali pozůstalí. A nejvíce mě na tom děsilo to, že jsem se ani nemusel namáhat, abych si je vybavil.

Stačilo zavřít oči.

Kořeny

Úterý 3. května 2011, před osmnácti měsíci

Po cestě se blížilo taxi. Na čelním skle se odrážely sluneční paprsky a na zpětném zrcátku se houpal krucifix. Doktor seděl na verandě a sledoval, jak se auto přibližuje. Skrz šedá, zatemnělá okna nejprve ženy sedící uvnitř neviděl, ale když taxík zahnul na příjezdovou cestu, zahlédl je. Seděly bok po boku na zadní sedačce a on se znovu pozastavil nad tím, jak odlišné jsou.

Vstal a vydal se jim naproti. Slunce se mu opíralo do zad a na čele mu okamžitě vyrazila vrstvička potu. Toho dne panovalo nesmírné horko – stejně jako po celý rok –, a navíc se vzduch téměř nehýbal. V dálce se k němu z jiné části města neslo houkání policejních sirén, ale jinak slyšel jen nekonečné bzučení hmyzu, vycházející z kopců za domem.

Jakmile došel k autu, otevřela se zadní dvířka na obou stranách a ženy vystoupily. Ze strany blíže k němu se vynořila Carrie Lingová a široce se na něj usmála. „Dobré ráno,“ pozdravila zvesela. Doktor ji odpověděl a přesunul se na druhou stranu vozu, aby přidržel dveře její dceři. Annabel Lingová se vyklonila z vozu s berlemi v rukách a rovněž ho obdarovala širokým úsměvem. Opětoval jí ho, podal jí ruku a pomohl jí vylézt z taxíku. Vzápětí si Annabel upravila berle a připravila se zdolat příjezdovou cestu.

„Jak se dnes máte, dámy?“

„Výborně,“ řekla Carrie. „Jak se vede vám, Ericu?“

Eric Schiltz ji chvíličku nevnímal, protože sledoval Annabel, jak obchází auto; zvládala to už skoro bez berlí. Držení těla bylo pořád mírně strnulé, ale váhu přenášela rovnoměrně mezi obě nohy, a byla tudíž na správné cestě. „Já se mám dobře, díky,“ odpověděl nakonec a očima znovu sklouzl k Annabel. „Ještě líp, když vidím, jaké pokroky vaše dcera dělá.“ Annabel dopajdala na konec příjezdové cesty a ohlédla se po nich. „Nevíš náhodou, proč jsem ti ty berle dával?“ zažertoval Eric.

Annabel se zasmála. „Už je to skoro jako dřív.“

„No, to vidím.“

„Děkuji, Ericu,“ řekla mu Carrie a položila mu dlaň na paži.

Přikývl. „Radši se pojdme schovat do chládku.“

Zamířili do foyer vydlážděného mramorem. Vysoko nad hlavami jim jemně hučela klimatizace a před nimi, uprostřed místnosti, se nacházelo točité schodiště. Dveře po stranách přízemí vedly do obývacího pokoje, kuchyně a ložnice a nalevo měl doktor Schiltz pracovnu.

„Páni,“ vydechla Carrie. „Máte překrásný dům.“

„To je od vás velmi milé.“

„Jak dlouho tady bydlíte?“

„Tady, v tomto domě? Asi deset let. Ale ve městě jsem už pětadvacátým rokem. Spousta lidí to tady nesnáší, obzvláště v létě – běžně tady míváme čtyřicítky a v červenci a srpnu se můžou teploty vyšplhat i na pětáctýřicet stupňů.“ Schiltz ukázal na klimatizační jednotku. „Jenže právě proto snad vynalezli tohle, ne?“

Zavřel hlavní dveře.

„Dobře. Dovolte mi vás tu trochu provést.“

Nejprve je zavedl do obývacího pokoje, který obrovskými francouzskými okny ústil na terasu s bazénem, potom jim ukázal vedlejší kuchyni – otevřenou, vzdušnou místnost vyzdobenou mramorem a dubovým dřevem. Výzdoba všech čtyř ložnic – jedné v přízemí a tří v patře – byla střídmatá, žádné zbytečné tretky, a spadala do variací stejného barevného schématu pastelových barev. Prohlídku po chvíli ukončili zpět v hlavní vstupní hale.

„A toto je má pracovna,“ řekl.

Pokoji vévodil velký psací stůl, stojící před obrovským oknem s výhledem na hory. Stejně jako ostatní pokoje byl i tento vkusně vybaven, ale vypadal mnohem méně jako fotka ze stránek magazínu – na stěnách visely diplomy, certifikáty a fotografie, na poličkách stály rozličné trofeje z místních golfových turnajů a na stole leželo několik hromádek neroztříděných papírů. „Omlouvám se za ten nepořádek,“ zamumlal, shrábl několik listů a odhodil je do přihrádky na dokumenty. Oběma přidržel židli. „Přinesu vám něco k pití.“

Odešel do kuchyně, aby jim nalil limonádu, a když se vrátil, Annabel už opět stála, držela se opěradla židle a pomalu kroužila boky. Sice jí dal nějaké cviky na zpevnění středu těla, ale ani on nedoufal, že by se mohla uzdravit tak rychle.

„Jaké to je?“ zeptal se Schiltz.

Annabel se usmála. „Moc příjemné.“

Posadil se za stůl a spolu s Carrie sledovali Annabelino protahování. Jakmile skončila, Carrie se k němu otočila. „Nedokážu ani říct, jak moc jsem vám vděčná.“

„Popravdě byste ani neměla děkovat mně.“

Přikývla. „Já vím. Ale...“

„Bylo mi potěšením, Carrie.“

Annabel se posadila. „Děkuji, doktore Schiltzi.“

„Jestli mi ještě jednou řekneš ‚doktore Schiltzi‘, budu tě muset položit zpět na operační stůl a znovu polámat,“ varoval ji Schiltz s úsměvem a prohrabal se hromádkou papírů, ve které měl formulář vyšetření, vytištěný toho

rána. „Doufám, že až se vrátíte, budete mě obě pravidelně informovat o tom, jak se vám daří.“

„Rozhodně,“ přisvědčila Carrie.

„Kdy odjízdíte?“

„Ve čtvrtek.“

„Tak to máte ještě dva dny na opalování.“

Ženy se zasmály.

„Omlouvám se,“ zabrblal Schiltz a přitáhl k sobě stojan na papíry. „Vytiskl jsem si několik lejster, která s vámi musím projít, než podepíšu definitivní propouštěcí formulář, ale nemůžu je najít.“ Postupně bezvýsledně prošel všechny přihrádky stojanu. „Stařecká demence nikdy nepřichází důstojně.“

„Můžeme pomoci?“ zeptala se Carrie.

„Ne, to je v pořádku. Očividně jsem s nimi dneska někam pochodoval a nechal je tam ležet.“ Postavil se. „Udělejte si pohodlí. Pokud se do pěti minut nevrátím, vyšlete za mnou pátrací tým.“

Zamířil do obývacího pokoje, kde ve snaze najít potřebné dokumenty otevřel všechny zásuvky a prohledával přihrádky ve skříňkách. Potom se přesunul do kuchyně. Nikde nic. Podíval se na terasu, ačkoli věděl, že toho rána u bazénu vůbec nebyl, a pak se vrátil dovnitř a vydal se nahoru. Nepamatoval si, že by si formulář odnášel do ložnice, ale přesto ho tam pár vteřin nato našel, položený na nočním stolku.

„Stařecká demence, vsutku,“ zamumlal si pro sebe.

Popadl dokument a vrátil se do pracovny.

Annabel využila čekání a s oporou židle postupně zvedala jednu nohu a potom druhou jako rozcvičující se tanečnice. Carrie se mezitím také přesunula – stála nyní za dcerou u skříňky v rohu, na které bylo vyskládáno osm fotografií, každá v jiném rámečku. Byla k doktorovi natočená zády, nakláněla se k jednomu ze snímků a v ruce držela telefon.

„Myslím, že mi to začíná docela jít,“ poznamenala Annabel.

Usmál se. „Ani se nenaděješ a bude z tebe baletka.“

Carrie se prudce obrátila a překvapení v její tváři naznačovalo, že doktorův návrat vůbec nezaznamenala. Kromě šoku ale v jejím obličejí

zachytil ještě něco jiného, třebaže to nedokázal přesně rozklíčovat. Vinu? Přejel očima k fotografiím. Nebylo na nich nic, co by stálo za vidění – jen obrázky přátel a rodiny, zachycené v průběhu Schiltzových šestašedesáti let. Odložil formulář na stůl a přešel k ní. Strčila si telefon do kapsy a usmála se na něj tak vřele, až začal pochybovat, jestli jejímu výrazu nepřikládal zbytečně velkou váhu.

Vzal do ruky nejbližší fotku – byla z osmnáctého výročí golfového klubu. Stál na ní s pohárem, který toho dne vyhrál. Měl ji rád, vypadal na ní dobře: štíhlý a svalnatý, ne příliš prošeďivělý, v obleku na míru a modré košili s límečkem.

„Závidíte mi můj pohár?“ zavtipkoval.

Carrie se zatvářila zahanbeně. „Nezlobte se. Slídila jsem.“

„To je v pořádku. Můžete si tady slídit, jak je libo.“

Přikývla a vrátila se očima k fotkám. Chvilí ji sledoval a všiml si, že se její pozornost přesunula ke snímku vzadu. „Z jakého roku je tahle?“ zeptala se.

Sáhl po rámečku, na který se ptala, a přitáhl ho blíž. Snímek musel být minimálně čtyřicet let starý. Schiltz si ani nepamatoval, kdy na něj pohlédl naposledy.

„Božtnku,“ uchechtl se. „Úplně jsem na ni zapomněl.“

„Máte na ní parádní oblečení.“

Usmál se. „Okouzlující, hm? Ta musí být někdy ze začátku sedmdesátých let.“

„To byli vaši přátelé?“

Schiltz se podíval na tři muže na snímku, kteří se drželi kolem ramen. Byl jedním z nich, stál úplně nalevo. Fotografie během let vybledla a její rohy se trochu zkroutily a potrhaly, ale rám – a jeho umístění daleko od okna – pomáhal škodu zakrýt. „Ano. Nejlepší přítel.“

„Stýkáte se ještě?“

„Ovšemže. Jsou jako moji bratři.“ Dlouho si fotku prohlížel. Carrie při tom sledovala jeho a Annabel pokračovala ve cvičení. „Před pár měsíci jsem si koupil skener, abych si všechny fotky uložil do počítače, než vyblednou natolik, že už to nepůjde, ale mám jich tolik... no, pořád to odkládám.“

„To je výborný nápad.“

„Odkládat to?“

Usmála se. „Ne, naskenovat je.“

Pokrčil rameny. „Nerad bych o ty vzpomínky přišel.“

„Možná byste mohl začít s touhle.“

„Ano,“ zamumlal a přejížděl očima po tvářích svých přátel. Nakonec Carriin úsměv opětoval a odložil rámeček zpět na skříňku. „To bych asi mohl.“

12

Po Emilyině odchodu jsem přešel do obývacího pokoje a posadil se do křesla u okna. Jako většina nábytku v chalupě patřilo mým rodičům, takže područky už byly ošoupané, potah zašlý a vzor vybledlý. Z okna jsem viděl kousek dál po pobřeží maják na Start Pointu, který trčel ze země jako prst kostlivce. Jinak jsem ale z této strany domu měl výhled především do zahrady.

Zapnul jsem laptop, přitáhl si stoličku a jal se vyhledávat informace o zmizení Lingových. V celonárodních médiích to velký rozruch nevyvolalo – našel jsem jeden sloupek v *Daily Mailu* a kratičký článek v *Guardianu* a *Timesech*. Ani jeden neuváděl významnější podrobnosti a všechny citovaly stejné prohlášení vrchního inspektora Rocastla, které nejspíš okrsek rozeslal všem médiím v tiskové zprávě. Nebyla v ní žádná štavnatá informace, pouze základní, dost nebulvární kostra událostí, a snad proto zájem celostátních médií v podstatě ihned pomínil. Kdyby policie reportérům předhodila dům – všechno nedotčené, hrající televize, hračky na zemi, rozlité mléko –, možná by kolem toho udělali nějaký humbuk, jenže to nebylo tak snadné. Policie v žádné kauze nevypouštěla příliš brzy příliš mnoho informací, poněvadž by to případu mohlo uškodit, a suchopárná fakta zase neměla šanci média zaujmout natolik, aby se v tom novináři začali štourat.

Lokální tisk se zmizením zabýval déle, ale nepřinášel žádné nové informace – což znamenalo buď to, že si policie nechávala podrobnosti